

**RITUAL DEL BATEIG
DELS INFANTS**

COMISSIÓ EPISCOPAL ESPANYOLA DE LITÚRGIA

El nou ritual del bateig dels infants representa, dins del conjunt de la litúrgia actual, un dels fets que tindran més repercussió pastoral. El Concili va voler que s'adaptara a la situació real dels infants i que manifestara la participació i les obligacions dels pares i dels padrins (vegeu S. C. n. 67). L'Església és fidel en això a la més antiga tradició de la comunitat cristiana, que va posar des d'un principi el bateig d'infants dins del context de la comunitat familiar, com a lloc privilegiat de l'experiència de la fe.

Tant les notes com les rúbriques i les notes pastorals que ací es proposen han sigut aprovades per l'Episcopat d'Espanya, i han merescut la confirmació de la Congregació per al Culte Diví. Constituïxen, per tant, la norma per a la pastoral del bateig dels infants: el sacerdot, els educadors de la fe i tots els fidels han de descobrir el sentit d'estos textos per a enriquir esta acció fonamental de la pastoral. En la celebració cal respectar els punts principals i mirar d'adaptar de la millor manera possible a cada circumstància els elements susceptibles d'una major flexibilitat.

Encara que per a l'elaboració d'este ritual han sigut consultades totes les diòcesis espanyoles, sabem prou bé que l'experiència, en la vida de la comunitat, podrà suggerir altres adaptacions que la Conferència Episcopal haurà d'estudiar més avant. Cal posar atenció al núm. 31 de les orientacions pastorals, en les quals es troben alguns punts que demanen més concreció en la pastoral diocesana. El ritual entra en vigor el dia 24 de juny d'enguany, festa de Sant Joan Baptista.

Madrid, 26 d'abril del 1970, quint diumenge de Pasqua.

Vicent Enrique i Tarancón

Cardenal Arquebisbe de Toledo
President de la Comissió Episcopal de Litúrgia

**ORIENTACIONS
DOCTRINALS
I PASTORALS**

INTRODUCCIÓ

Els sacraments de la iniciació cristiana

1. Pels sacraments de la iniciació cristiana, els hòmens, «deslliurats del poder de les tenebres, morts, sepultats i ressuscitats amb Crist, reben l'Esperit de fills d'adopció i celebren amb tot el poble de Déu el memorial de la mort i de la resurrecció del Senyor».¹

2. Pel baptisme, s'incorporen a Crist i constitueixen el poble de Déu; aconseguit el perdó de tots els pecats, es transformen en una nova criatura per l'aigua i per l'Esperit Sant, i passen de la condició natural d'hòmens a l'estat de fills d'adopció;² per això els diem fills de Déu, i ho són.³

Després, en la confirmació, són marcats al rebre el mateix Esperit Sant, i així cada vegada es configuren més perfectament al Senyor i s'omplin de l'Esperit Sant, perquè, donant-ne testimoni davant del món, «porten sense tardança el cos de Crist a la plenitud».⁴

Finalment, participen en l'assemblea eucarística, en la qual mengen la carn del Fill de l'home i beuen la seua sang, per a tindre la vida eterna⁵ i expressar la unitat del poble de Déu; oferint-se juntament amb Crist, participen en el sacrifici universal, que és tota la mateixa ciutat redimida,⁶ oferida a Déu per mitjà del gran sacerdot, i impetren que, per una major efusió de l'Esperit Sant, «tota la humanitat arribe a formar la família única de Déu».⁷

Els tres sacraments de la iniciació cristiana es troben, així, tan estretament relacionats, que fan arribar a la maduresa plena els cristians, que «realitzen la missió de tot el poble cristià en l'Església i en el món».⁸

I. DIGNITAT DEL BAPTISME

El baptisme, sacrament de la fe

3. El baptisme és la porta de la vida i del regne, és el primer sacrament de la nova llei. Crist el va oferir a tots els hòmens perquè tingueren la vida eterna,⁹ i després el confià a

¹ Concili Vaticà II, Decret sobre l'activitat missionera de l'Església *Ad gentes*, núm. 14.

² Rm 8, 15; Ga 4, 5; cf. Concili Tridentí, Sessió VI, Decret sobre la justificació, c. 4; Denz 796 (1524).

³ Cf. 1 Jo 3, 1.

⁴ Cf. Concili Vaticà II, Decret sobre l'activitat missionera de l'Església *Ad gentes*, núm. 36.

⁵ Cf. Jo 6, 55.

⁶ Sant Agustí, *De Civitate Dei*, X, 6: PL 41; Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium*, núm. 11; Decret sobre el ministeri i la vida dels preveres *Presbyterorum ordinis*, núm. 2.

⁷ Cf. Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium*, núm. 28.

⁸ Cf. *ibidem*, núm. 31.

la seua Església, juntament amb l'evangeli, quan va manar als apòstols: «Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant».¹⁰ Per això, el baptisme és, sobretot, el sagrament d'aquella fe amb la qual els hòmens, il·luminats per la gràcia de l'Esperit Sant, responen a l'evangeli de Crist. L'Església considera, com el seu primer deure, desvelar en tots els hòmens, siguen catecúmens, siguen els pares dels infants que han de ser batejats o bé els padrins, aquella fe verdadera i activa per la qual s'adherixen a Crist i estableixen o confirmen el pacte de la nova aliança. A tot això s'ordena tant la instrucció pastoral dels catecúmens i la preparació dels pares, com la celebració de la paraula de Déu i la professió de la fe baptismal.

El baptisme, incorporació a l'Església

4. A més, el baptisme és el sagrament pel qual els hòmens s'incorporen a l'Església «i formen part de l'edifici per a passar a ser mansió de Déu en l'Esperit»¹¹ i ser «un sacerdoti reial i una nació santa»;¹² estableix també un vincle d'unitat sacramental entre tots els qui han sigut segellats per ell.¹³ Pel seu efecte immutable —com declara la litúrgia llatina durant la celebració del sagrament, quan davant del poble de Déu els batejats són unguits amb el crisma—, la celebració del baptisme és summament apreciada per tots els cristians, i no li és lícit a ningú repetir-lo, si ha sigut celebrat vàlidament, fins i tot pels cristians separats.

El baptisme, naixement a la vida de Déu

5. El bany d'aigua en la paraula de vida,¹⁴ que és el baptisme, fa els hòmens partícips de la naturalesa divina¹⁵ i fills d'adopció.¹⁶ El baptisme, per tant, com ho proclamen les oracions de la benedicció de l'aigua, és el «bany que engendra de nou»¹⁷ els fills de Déu i els fa nàixer de dalt. La invocació de la santíssima Trinitat sobre els qui han de ser batejats fa que ells, signats en el seu nom, li siguen consagrats i entren en comunió amb el Pare i el Fill i l'Esperit Sant. Les lectures bíbliques, la pregària de la comunitat i la triple professió de fe tenen, precisament, esta finalitat.

El baptisme, participació en el misteri pasqual

6. El baptisme, molt superior a les purificacions de la llei antiga, produïx estos efectes pel poder del misteri de la passió i de la resurrecció del Senyor. De fet, els batejats són «empeltats en la mort de Crist, sepultats amb ell en la mort»,¹⁸ i també «amb ell tornen a

⁹ Cf. Jo 3, 5.

¹⁰ Mt 28, 19.

¹¹ Ef 2, 22.

¹² 1 Pe 2, 9.

¹³ Concili Vaticà II, Decret sobre l'ecumenisme *Unitatis redintegratio*, núm. 22.

¹⁴ Ef 5, 26.

¹⁵ 2 Pe 1, 4.

¹⁶ Cf. Rm 8, 15; Ga 4, 5.

¹⁷ Cf. Tt 3, 5.

¹⁸ Rm 6, 4-5.

la vida i ressusciten amb ell».¹⁹ Perquè en el baptisme no se celebra ni es realitza una altra cosa que el misteri pasqual, ja que els hòmens, en el baptisme, passen de la mort del pecat a la vida. Per això convé que en la seua celebració resplandisca l'alegria de la resurrecció, especialment quan té lloc en la Vigília pasqual o en diumenge.

II. IMPORTÀNCIA DEL BAPTISME DELS INFANTS

7. Amb el nom de *pàrvuls* o *infants* entenem els xiquets que, no havent arribat encara a l'ús de raó, no poden tindre ni professar la fe pròpia.

8. L'Església, que ha rebut la missió d'evangelitzar i de batejar, ha batejat des dels primers segles no sols els adults sinó també els infants. Per les paraules del Senyor «Ide Déu sense haver nascut de l'aigua i de l'Esperit»,²⁰ l'Església sempre ha entès que els infants no poden ser privats del baptisme, ja que són batejats en la fe de la mateixa Església proclamada pels pares, els padrins i la resta d'assistents. Ells, de fet, representen tant l'Església local com tota la societat dels sants i dels fidels: «la mare Església»; i és «tota ella qui els engendra a tots i a cada un d'ells».²¹

9. Ara bé, per a completar la veritat del sagrament, després cal instruir els infants en la fe en què han sigut batejats. El mateix sagrament rebut serà el fonament i la font d'eixa educació. Perquè l'educació en la fe, a la qual els infants tenen dret, tendix a dur-los progressivament a comprendre i assimilar el pla de Déu en Crist, per tal que un dia ells mateixos puguen ratificar lliurement la fe en la qual foren batejats.

III. FUNCIONS I MINISTERIS EN EL BAPTISME DELS INFANTS

10. La celebració del baptisme és el moment culminant de tota una acció pastoral llarga i complexa, que suposa la col·laboració de molts responsables i que es realitza en diferents etapes successives.

El poble de Déu

11. La preparació al baptisme i la instrucció cristiana corresponent pertanyen de ple al poble de Déu, que és l'Església, que transmet i alimenta la fe rebuda dels apòstols. Per mitjà del ministeri de l'Església, els adults són cridats per l'Esperit Sant a l'evangeli, i en la fe d'Església els infants són batejats i educats.

Per això interessa que els catequistes i altres laics cooperen amb els sacerdots i els diaques en la preparació del baptisme. A més, convé que el poble de Déu, representat no sols pels pares, els padrins i els parents pròxims, sinó també, en tant que siga possible, pels amics i els familiars, els veïns i alguns membres de l'Església local, tinga una

¹⁹ Cf. Ef 2, 6.

²⁰ Jo 3, 5.

²¹ Sant Agustí, *Epistolae*, 98, 5: PL 33, 362.

participació activa en la celebració del baptisme, per a manifestar la fe comuna i expressar també l'alegria compartida amb què són rebuts en l'Església els nous batejats.

12. La comunitat cristiana, representació viva de l'Església mare, s'ha de sentir solidàriament responsable del creixement de l'Església i ha de considerar missió de tots comunicar, per mitjà dels sagraments, la vida de Crist als nous membres i després ajudar-los a aconseguir la maduresa i plenitud d'eixa vida.

Este sentit de corresponsabilitat, l'han de tindre present tant els qui celebren el sagrament com els membres més actius de les nostres comunitats, sobretot els educadors, siguen religiosos o seglars.

13. Efectivament, l'infant té dret a l'amor i a l'ajuda de la comunitat, tant abans de la celebració del sagrament com després. Dins del mateix ritu, a més del que s'ha indicat en el núm. 11, la comunitat exercix el seu ofici litúrgic, després de la professió de fe dels pares i dels padrins, manifestant el seu assentiment juntament amb el celebrant. D'esta manera la fe en què són batejats els infants es mostra com un tresor no solament de la família, sinó de tota l'Església de Crist.

14. Tota la comunitat reunida per a la celebració del baptisme complix, amb les seues intervencions en els moments indicats en el ritu, un verdader ministeri litúrgic. És fonamental que tots els presents assumisquen la responsabilitat que els correspon en la celebració.

Els pares

15. D'acord amb l'orde natural, el ministeri i els deures dels pares en el baptisme dels infants són molt més importants que els dels padrins.

- a) És molt convenient que, abans de la celebració del baptisme, els pares, moguts per la pròpia fe o ajudats per amics o altres membres de la comunitat, es preparen per a una celebració conscient, valent-se dels mitjans adequats, com són, per exemple, llibres, fullets, circulars i catecismes. El rector ha de procurar mantindre contacte amb ells, personalment o per mitjà d'altres, i fins i tot reunir diverses famílies per tal de preparar-les oportunament per a la celebració pròxima, amb reflexions pastorals i oracions en comú.
- b) És també molt important que els pares de l'infant assistisquen a la celebració en la qual el seu fill tornarà a nàixer de l'aigua i de l'Esperit Sant.
- c) Els pares de l'infant tenen una funció particular en la celebració del baptisme. A més d'escoltar les monicions del celebrant i de participar en l'oració amb tota la comunitat dels fidels, exercixen un verdader ministeri quan:
 - demanen públicament que el seu fill siga batejat;
 - el senyen, després del celebrant;
 - renuncien a Satanàs i fan la professió de fe;
 - porten l'infant a la font baptismal (funció que correspon sobretot a la mare);

- encenen el ciri;
 - reben la benedicció especial, destinada a les mares i als pares.
- d) Si algun d'ells, en consciència, no pot fer la professió de fe —perquè, per exemple, no és catòlic—, pot callar. En eixe cas, només se li demana que, quan presente el seu fill al baptisme, procure o almenys permeta que siga instruït en la fe baptismal.
- e) Després del bateig, els pares, agraïts a Déu i fidels al compromís que han contret, estan obligats a guiar l'infant en el coneixement de Déu, del qual s'ha fet fill d'adopció, i també a preparar-lo per a la confirmació i a participar en l'eucaristia. En esta missió, el rector els ajudarà amb els mitjans adequats.

Els padrins

16. Segons un costum molt antic de l'Església, l'adult no s'admet en el baptisme si no porta un padrí, elegit entre els fidels de la comunitat cristiana, el qual l'ha d'ajudar almenys en la preparació última per a rebre el sagrament, i després del baptisme posarà tot l'interés a ajudar-lo a perseverar en la fe i en la vida cristiana.

També en el baptisme d'un infant hi ha d'haver un padrí, que represente tant la família del qui ha de ser batejat, espiritualment augmentada, com l'Església mare, i que, si calguera, ajude els pares perquè l'infant arribe a professar la fe i la manifeste en la seua manera de viure.

17. El padrí intervé, almenys, en els ritus últims del catecumenat i en la celebració mateixa del baptisme, siga per a donar testimoni de la fe de l'adult que ha de ser batejat, siga per a professar, conjuntament amb els pares, la fe de l'Església en la qual l'infant és batejat.

18. Per això, el padrí elegit per la família convé que, a juí dels pastors del poble de Déu, reunisca les característiques necessàries per a poder exercir com cal els ritus que li corresponen, és a dir:

- a) que siga prou madur per a exercir este càrrec;
- b) que haja rebut els tres sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'eucaristia;
- c) que pertanga a l'Església catòlica i no li haja sigut prohibit jurídicament exercir este càrrec.

Juntament amb el padrí catòlic o bé la padrina catòlica, un batejat pertanyent a una Església o comunitat separada i verdaderament creient en Crist, pot ser admés com a padrí o testimoni del baptisme, quan els pares ho desitgen, tenint en compte allò que les normes sobre l'ecumenisme establiren per als diversos casos.

19. Cada infant pot tindre un padrí i una padrina, o només un padrí o una padrina. En el ritual del baptisme són esmentats en tots els casos amb el nom de *padrins*.

20. Els pares s'han de prendre amb serietat l'elecció de bons padrins per als seus fills, a fi que el padrí no es convertisca en una figura de tràmit i pur formalisme. En l'elecció no s'han de deixar portar només per raons de parentiu, d'amistat o de prestigi social, sinó pel desig sincer d'assegurar als seus fills uns padrins que, per l'edat, proximitat, formació i vida cristiana, siguin capaços d'influir eficaçment en l'educació cristiana dels fillols.

Els ministres

21. Els ministres ordinaris del baptisme són els bisbes, els preveres i els diaques. En qualsevol de les celebracions d'este sagrament, han de pensar que en l'Església actuen en nom de Crist i pel poder de l'Esperit Sant. Així, que tinguen zel a administrar la paraula de Déu i a realitzar el sagrament; que es guarden de qualsevol actitud que els fidels pogueren interpretar com una discriminació de persones.²²

22. Els bisbes són «els principals dispensadors dels misteris de Déu, com també els moderadors de tota la vida litúrgica en l'Església que els ha sigut encomanada».²³ Per això «regulen l'administració del baptisme, que inserix en el sacerdoci reial de Crist».²⁴ Per tant, que no deixen de celebrar ells mateixos el baptisme, principalment en la Vigília pasqual. Ells tenen també particularment encomanada la preparació i el baptisme dels adults.

23. Els pastors del poble de Déu han d'ajudar el bisbe en la instrucció i en el baptisme dels adults que tenen encomanats, si el bisbe no ha disposat una altra cosa. A ells també correspon preparar i ajudar pastoralment els pares i els padrins dels infants que han de ser batejats, valent-se de catequistes i de laics idonis, i finalment administrar el baptisme dels infants.

24. Els altres preveres i diaques, com a cooperadors que són del ministeri del bisbe i dels rectors, preparen el baptisme i, amb l'encàrrec o l'assentiment del bisbe o del rector, l'administren.

25. El celebrant es pot fer ajudar per altres preveres i diaques, i també per laics en allò que els pertany, com està indicat en els llocs corresponents del ritu, principalment quan els qui han de ser batejats són nombrosos.

26. Quan no hi ha cap sacerdot ni cap diaca, en cas de perill de mort d'un infant, i sobretot si està a punt de morir, qualsevol fidel o qualsevol home que obre amb la intenció deguda, pot, i fins i tot en alguna circumstància deu, administrar el baptisme. Si el cas és només de perill de mort, en tant que siga possible, el baptisme l'administrarà un fidel, seguint el ritu abreuiat. En este cas, també convé que es reunisquen uns quants fidels, o, almenys, sempre que siga possible, que l'acompanyen un o dos testimonis.

²² Cf. Concili Vaticà II, Constitució sobre la Sagrada Litúrgia *Sacrosanctum Concilium*, núm. 32; Constitució pastoral de l'Església en el món de hui *Gaudium et spes*, núm. 29.

²³ Concili Vaticà II, Decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes *Christus Dominus*, núm. 15.

²⁴ Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium*, núm. 26.

27. Tots els laics, ja que són membres del poble sacerdotal, però especialment els pares, i, per raó de l'ofici, els catequistes, les comares, les assistentes socials o familiars, les infermeres, i també els metges i els cirurgians, convé que tinguin un gran interès a conèixer bé, segons la seua capacitat, la manera de batejar un infant en cas de necessitat. Els podran instruir els rectors, els diaques i els catequistes. Els bisbes procuraran que en la diòcesi hi haja els mitjans apropiats per a instruir-los.

28. El qui presidix la celebració del baptisme no actua només com a ministre del sagrament, sinó en funció o en nom del president de la comunitat a la qual incorpora un nou membre. Això cal tindre-ho particularment present quan, per raons familiars o socials, presidix la cerimònia un prevere o un diaca que no pertany a la comunitat.

29. El celebrant ha de tindre present que no és l'únic ministre en la celebració. El lector, el cantor i el poble també tenen una funció pròpia, que el celebrant no ha d'absorbir.

30. Encara que l'elecció d'alguns elements de la celebració correspon al qui la presidix, convé que este es pose d'acord amb els membres més interessats de l'assemblea.

Coordinació a nivell diocesà i local

31. Per raó del seu ministeri, correspon al bisbe i als sacerdots en general promoure, estimular, orientar i coordinar l'activitat de tots els qui d'una manera directa o indirecta intervenen en la pastoral del baptisme.

Interessa moltíssim que en cada diòcesi, tenint en compte el parer del Consell Presbiteral i el Consell Pastoral s'elabore, dins d'una pastoral orgànica, un programa detallat d'acció conjunta, amb metes i criteris comuns d'actuació per a concretar i fer arribar les orientacions pastorals que ací s'indiquen, adaptant-les a la situació particular de cada diòcesi. Una pastoral renovada del baptisme exigix, a més, la creació de noves estructures, institucions i cursos de formació a nivell diocesà o interparroquial.

És molt important que els bisbes, a nivell diocesà o de Conferència regional, estudien la manera de concretar els apartats següents:

- a) la conveniència de diferir el baptisme, ja siga per a preparar els pares o per a posar en relleu les festes baptismals tradicionals del calendari litúrgic;
- b) donar normes sobre la manera de preparar les famílies per a la celebració del baptisme;
- c) la supressió total del baptisme en les clíniques;
- d) estudiar l'oportunitat de suprimir l'«Efatà»;
- e) suggerir un repertori de cants baptismals.

32. Al promoure la pastoral del baptisme en el territori que tenen encomanat, els rectors procuraran coordinar els seus esforços amb els dels altres organismes diocesans que d'alguna manera tenen relació amb esta pastoral. Alhora, conscients que ells no són els únics responsables d'esta acció pastoral en les respectives parròquies, buscaran la col·laboració de totes les institucions relacionades amb esta acció, com són les cases de

religiosos, les clíniques, els centres d'ensenyança, els moviments d'espiritualitat i apostolat familiar, etc.

IV. REQUISITS PER A CELEBRAR EL BAPTISME

33. L'aigua del baptisme ha de ser natural i neta, i això tant per a expressar la realitat del signe com per raó de la higiene.

34. La pila baptismal, o bé el recipient en el qual, si es creu oportú, es posa l'aigua per a fer la celebració en el presbiteri, cal que estiguen nets i decorosos.

35. Segons el clima de la regió, es prepararan les coses necessàries per a poder calfar l'aigua.

36. El sacerdot o el diaca no batejaran, excepte en cas de necessitat, més que amb aigua expressament beneïda. Quan s'ha fet la consagració de l'aigua en la Vigília pasqual, durant tot el temps pasqual esta aigua, en tant que siga possible, serà conservada i servirà per a batejar, i així apareixerà millor el nexxe que hi ha entre el sagrament i el misteri pasqual.

Fora del temps pasqual, és bo beneir l'aigua per a cada celebració, per a significar més clarament, amb les paraules de la consagració, el misteri de salvació que l'Església commemora i proclama.

Si en el baptisteri hi ha una font que raja, es beneirà el raig de l'aigua.

37. El baptisme es pot fer tant per immersió, que és més adequat per a significar la participació en la mort i en la resurrecció de Crist, com per infusió.

38. En l'Església llatina, el baptisme s'administra amb estes paraules: «Jo et batege en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant».

39. En el baptisteri o en l'església, hi haurà un lloc preparat per a la celebració adequada de la paraula de Déu.

40. El baptisteri, que és el lloc on raja la font baptismal o on està la pila per a l'aigua, estarà reservat al sagrament del baptisme, i ha de ser digne, com cal que siga el lloc on els cristians tornen a nàixer de l'aigua de l'Esperit Sant. Tant si està en alguna capella de dins o de fora de l'església, com si està en alguna altra part de l'església ben visible als fidels, estarà disposat de manera que permeta que molts assistents puguen participar en la celebració. Acabat el temps pasqual, convé que el ciri pasqual quede col·locat, d'una manera digna, en el baptisteri; durant la celebració del baptisme estarà encés, per a poder encendre-hi fàcilment els ciris dels acabats de batejar.

41. Els diversos ritus del baptisme, que s'han de celebrar fora del baptisteri, es faran en els llocs de l'església que siguen adequats tant al nombre dels presents com a les diverses

parts de la litúrgia baptismal. Per als ritus que se solen realitzar en el baptisteri, es podran triar, si es vol, altres llocs de l'església, quan la capella del baptisteri no siga suficient per a acollir tots els catecúmens o tots els presents.

42. Sempre que siga possible, es farà una sola celebració conjunta del baptisme el mateix dia, per a tots els nascuts recentment. Per tant, en una mateixa església i el mateix dia, no es faran dos celebracions del sagrament, excepte quan hi ha una causa justa.

Quant al temps del baptisme, siga d'adults, siga d'infants, es dirà més detalladament en el seu lloc corresponent. No obstant això, la celebració del sagrament ha de conservar sempre la seua índole pasqual.

43. Els rectors han d'anotar d'una manera correcta i sense tardança, en el llibre dels baptismes, els noms dels batejats, del ministre, dels pares i dels padrins, i també el lloc i el dia del baptisme.

V. TEMPS I LLOC DEL BAPTISME DELS INFANTS

Temps

44. Pel que fa al temps en què cal administrar el baptisme, cal tindre en compte, en primer lloc, la salvació de l'infant, a fi de no privar-lo del benefici del sagrament; en segon lloc, la salut de la mare, de manera que, sempre que siga possible, hi puga assistir; finalment, cal mirar la necessitat pastoral, és a dir, el temps necessari per a preparar adequadament els pares i per a organitzar la celebració, per tal que la naturalesa del ritu es manifeste d'una manera apropiada. Per això:

- a) Si un xiquet es troba en perill de mort, cal batejar-lo sense tardança de la manera descrita més avant (núms. 82-84).
- b) Fora d'este cas, els pares comunicaran al rector com més prompte millor, fins i tot abans del naixement de l'infant, la seua intenció de batejar-lo, per tal de preparar adequadament la celebració del sagrament.
- c) El baptisme s'ha de celebrar durant les primeres setmanes després del naixement de l'infant. No obstant això, l'ordinari del lloc o la Conferència regional poden determinar, per raons greus d'orde pastoral, un interval de temps més llarg.
- d) Correspon al rector, d'acord amb les disposicions de la Conferència Episcopal, determinar quan han de ser batejats els infants, si els seus pares encara no estan preparats per a la professió de fe ni per a acceptar el deure d'educar els fills en la fe cristiana.

45. Si la quantitat de batejos és elevada, per no multiplicar en excés les celebracions i a fi que la comunitat parroquial hi puga assistir, convé fixar un calendari de «dies baptismals».

46. Per tal de posar de manifest l'índole pasqual del baptisme, es recomana que el sagrament se celebri en la Vigília pasqual o en diumenge, dia en què l'Església

commemora la resurrecció del Senyor. Si el baptisme se celebra en diumenge, es podrà fer dins de la missa, a fi que tota la comunitat pugui participar en el ritu i que destaque més clarament la relació del baptisme amb l'eucaristia. Això, però, no s'ha de fer massa sovint. Més avant es proposen les normes de la celebració del baptisme en la Vigília pasqual (núm. 78) o dins de la missa dominical (núms. 79-81).

47. Com que la Quaresma és un temps de preparació al baptisme dels catecúmens i de renovació de la consciència baptismal dels fidels, pareix oportú que durant eixe temps no se celebri este sacrament, precisament perquè ressaltin com a «dia baptismal» per antonomàsia la Vigília pasqual i el diumenge.

48. El caràcter «pastoral» de la visita del bisbe diocesà a les seues comunitats locals adquireix el seu ple significat destacant eixe dia com a «baptismal», en què el pastor de la diòcesi, concelebrant amb els seus preveres, incorpora nous fills a l'Església (núm. 22).

Lloc

49. Per tal que aparega més clarament que el baptisme és el sacrament de la fe de l'Església i de la incorporació al poble de Déu, normalment se celebrarà en el temple parroquial, que ha de tindre pila baptismal.

50. Correspon al bisbe, després d'haver escoltat l'opinió del rector del lloc, permetre o manar que hi haja també pila baptismal en una altra església o en un oratori públic dins dels límits de la parròquia. Normalment, serà el rector qui celebrarà el baptisme en estos llocs.

51. Excepte en cas de perill de mort, no se celebrarà el baptisme en les cases particulars.

52. Si no és que el bisbe ha disposat una altra cosa (cf. núms. 31 i 50), no se celebrarà el baptisme en els hospitals, excepte en cas de necessitat. Amb tot, cal avisar sempre el rector i fer abans la preparació oportuna dels pares.

53. Mentres se celebra la litúrgia de la Paraula, si els xiquets dificulten el recolliment necessari per a escoltar la Paraula de Déu i si hi ha disponible un lloc adequat, convé dur els infants a eixe lloc a banda. No obstant això, cal procurar que els pares i els padrins assistisquen a la litúrgia de la Paraula, de manera que unes altres persones s'hauran de fer càrrec dels infants.

VI. PREPARACIÓ DEL BAPTISME DELS INFANTS

A. Preparació remota

Finalitat d'esta preparació

54. Per tal que el poble de Déu siga conscient de la seua missió, tant en la celebració del baptisme com en la seua preparació i atenció posterior, cal desplegar una adequada i constant catequesi sobre el baptisme i les exigències que comporta, tal com s'explica en els nùms. 3 al 6.

Moments d'esta catequesi

55. Es poden destacar com a moments especialment aptes per a esta catequesi, assenyalats pel mateix ritme de vida cristiana, els següents:

- a) La Quaresma, que «disposa els fidels per a la celebració del misteri pasqual, sobretot per mitjà del record o la preparació del baptisme».²⁵
- b) Els dies —especialment diumenges— en els quals la litúrgia de la Paraula fa referència al baptisme.
- c) Sempre que se celebra un altre sagrament de la iniciació cristiana.
- d) En ocasions extraordinàries, com ara missions populars, exercicis espirituals, cursets, etc., en els quals es renova la consciència baptismal del cristià.
- e) El millor complement de la catequesi serà sempre una bona celebració del baptisme, preparada i participada per tots.

Formació prematrimonial

56. En la preparació al matrimoni o en els cursets prematrimonials, no hi pot faltar el tema del baptisme, ja que, en acceptar el sagrament de l'amor de Crist a la seua Església, els contraents assumixen la missió maternal de l'Església.

B. Preparació pròxima de pares i padrins

Diàleg prebaptismal

57. Per a preparar adequadament els pares i padrins per al compliment de la seua missió, cal que abans de la celebració del baptisme tinguen un diàleg amb un sacerdot o amb altres persones responsabilitzades en la pastoral baptismal. Este diàleg pretén:

- a) fer-los reflexionar sobre els motius pels quals han demanat el baptisme, ajudant-los perquè esta petició siga un verdader exercici de fe;
- b) preparar el ritu, explicant les intervencions dels pares i dels padrins i què signifiquen, per tal d'assegurar la veracitat de les seues respostes;
- c) en molts casos, fer una catequesi elemental del sagrament;

²⁵ Concili Vaticà II, Constitució sobre la Sagrada Litúrgia *Sacrosanctum Concilium*, núm. 109.

- d) en altres, fins i tot una catequesi general que busca una educació de la fe i no només una mera instrucció sobre la fe;
- e) alguna vegada, amb pares descristianitzats, evangelitzar en sentit ple o sensibilitzar per a una evangelització posterior.

Cursets per als futurs pares

58. Allà on el nombre de naixements és elevat, convé organitzar cursets o conferències, a nivell parroquial o de zona, per a pares que esperen un fill.

Petició del baptisme

59. Com a conclusió del diàleg prebaptismal, els pares sol·licitaran per escrit el baptisme per als seus fills o es comprometran a complir les exigències que comporta. Si es fa per escrit, serà un document que acredite el dret de l'infant a ser educat cristianament.

Garanties

60. En el cas dels pares descristianitzats (núms. 15.d i 44.d), el retard en la data del baptisme per als seus fills serà per a deixar-los un temps prudencial de preparació, però cal evitar que eixa dilació sembli un castic o que es tanquen les portes de l'Església als qui hi volen entrar de manera inconvenient. Però també s'ha d'evitar batejar sense prou garanties de l'educació cristiana de l'infant.

VII. LA CELEBRACIÓ DEL BAPTISME DELS INFANTS

A. Aspecte comunitari de la celebració

61. La naturalesa d'este sagrament i la mateixa estructura del ritu exigixen una celebració comunitària, no pel major o menor nombre dels qui seran batejats, sinó, sobretot, per la participació activa de la comunitat local. Només és admissible com a excepció una celebració sense comunitat.

62. Per tant, la comunitat parroquial ha d'estar interessada en els baptismes que se celebren en la parròquia, ja que amb la seua presència simbolitza l'Església mare. Els pares i els padrins, amb els familiars i amics, han de prendre consciència que són part integrant d'esta comunitat. Amb més raó encara resulta necessària la presència i la participació de la comunitat presbiteral.

63. El lloc propi de la celebració del baptisme és aquell on els pares viuen normalment la seua vida cristiana, és a dir, la comunitat parroquial. Amb això no es tracta d'afirmar un dret, sinó de fer ressaltar el caràcter del baptisme com a incorporació a una comunitat viva. Per això, excepte en el cas d'estricta necessitat, no s'ha de celebrar ni en les clíniques ni en les cases particulars (cf. núms. 51 i 52).

64. El cant enriqueix molt la celebració del baptisme: reforça la unanimitat dels assistents, fomenta la pregària conjunta i, finalment, expressa l'alegria pasqual que ha de manifestar este ritu. Per això es recomana vivament l'ús del cant. A més dels indicats en el ritu, es podran utilitzar uns altres cants populars apropiats.

65. Segons les exigències del ritu baptismal, caldrà adaptar els llocs de la celebració tenint en compte la dignitat del sagrament, la dinàmica del mateix ritu i el respecte als valors artístics del temple.

B. Dinàmica del ritu

66. El ritu del baptisme consta de quatre parts íntimament relacionades entre si, que formen una unitat de celebració amb un ritme progressiu que culmina en el sagrament pròpiament dit i que cal respectar, a fi que la mateixa dinàmica de la celebració ajude els fidels a una participació fructuosa i activa.

Ritu d'acolliment

67. El ritu comença amb l'acolliment dels infants, en el qual s'expressa la voluntat dels pares i dels padrins i la intenció de l'Església de celebrar el baptisme. Els pares i el celebrant ho manifesten fent el senyal de la creu sobre el front dels infants.

68. La finalitat del ritu d'acolliment és que els fidels reunits constituïsquen una comunitat i es disposen a escoltar com convé la Paraula de Déu i a celebrar el sagrament amb dignitat.

El to cordial, afectuós i humà amb què el celebrant acull els fidels, com també l'execució d'un cant apropiat, contribuirà a crear un ambient de celebració comunitària i propiciarà que els fidels s'hi integren.

La petició del baptisme per part dels pares, així com l'acceptació de les responsabilitats que comporta, han d'aparèixer com un verdader exercici de fe davant de la comunitat reunida.

Litúrgia de la Paraula

69. La celebració de la Paraula de Déu està orientada a vivificar, abans de la celebració del sagrament, la fe dels pares, dels padrins i dels altres assistents, i a demanar els fruits del sagrament en la pregària comunitària. Esta celebració consta de la lectura d'un o de diversos textos de la Sagrada Escripura; de l'homilia, juntament amb un temps de silenci, i de la pregària dels fidels, que té com a conclusió una oració en forma d'exorcisme i que servix per a introduir la unció amb l'oli dels catecúmens o la imposició de mans.

70. Per tal que la litúrgia de la Paraula servisca realment per a avivar la fe dels pares, dels padrins i dels altres assistents abans de l'acció del sagrament, és necessari:

- a) preparar-la acuradament i realitzar-la íntegrament —lectures, homilia, silenci, pregària dels fidels—, tenint en compte sempre el nivell de cultura i de fe dels assistents;
- b) triar el lloc més adequat, que reunisca les condicions necessàries d'acústica i de recolliment (ordinàriament serà el que s'utilitza per a la litúrgia de la Paraula durant la missa).

71. La correcta elecció de les lectures determina en gran part el fruit d'esta celebració de la Paraula. Ni la brevetat ni el gust personal del celebrant poden ser el criteri decisiu, sinó només l'interés pastoral de la comunitat.

72. L'homilia, com a part integrant del ritu, encara que breu, ha d'anar orientada a explicar les lectures i a dirigir els assistents a un coneixement més profund del baptisme i a l'acceptació de les responsabilitats que comporta, sobretot per als pares i per als padrins.²⁶

Celebració del sagrament

73. La celebració del baptisme inclou:

- a) Una preparació pròxima, que comprén:
 - una oració solemne per part del celebrant que, amb l'evocació de la història de la salvació i la invocació a Déu, beneïx l'aigua del baptisme o recorda la benedicció que ja ha rebut;
 - la renúncia dels pares i dels padrins a Satanàs; la seua professió de fe, a la qual el celebrant i tota la comunitat afigen la seua conformitat, i la interrogació final dels pares i dels padrins.
- b) El ritu de l'ablució amb l'aigua, que es pot fer per immersió o per infusió, segons el costum del lloc, i la invocació a la Santíssima Trinitat.
- c) Finalment, els ritus complementaris, com són la unció del crisma, que significa el sacerdoci reial dels batejats i la seua adscripció al poble de Déu; el vestit blanc; el ciri encés, i l'«Efatà» (que es pot ometre).

74. S'ha de procurar que la celebració del sagrament aparega com la part culminant del ritu, a la qual estan ordenades totes les altres parts. Mantindre la participació activa de tots ha de ser el criteri principal a l'hora de determinar el lloc de la celebració.

75. Cal fer entendre que les renúncies i la professió de fe dels pares i dels padrins, i l'assentiment de la comunitat, són una actualització del seu propi baptisme i expressen la fe de l'Església, en la qual l'infant és batejat. La utilització d'uns altres formularis més

²⁶ Cf. Ritual del baptisme, núm. 116.

explícits, que es troben en l'apèndix, pot contribuir a evitar que la renúncia siga un acte rutinari.

76. Per raó del seu significat, es recomana que el «vestit blanc» siga un autèntic vestit i que l'haja dut la mateixa família del batejat. Tant el vestit com el ciri podran servir més avant, sobretot en ocasions especials, per a recordar el baptisme rebut.

Ritus conclusius

77. Després d'una monició del celebrant, i per tal de prefigurar la participació futura en l'eucaristia, es diu davant de l'altar l'oració dominical, en la qual els fills de Déu es dirigixen al Pare que està en el cel. Finalment, per tal que la gràcia de Déu davalle sobre tota la comunitat, el celebrant beneïx les mares, els pares i tots els assistents.

C. Celebració en la Vigília pasqual

78. Quan el baptisme dels infants se celebra dins de la Vigília pasqual, cal seguir l'orde següent;

- a) Abans de la Vigília pasqual, a una hora i en un lloc adequats, es fa el ritu de la recepció dels infants; al final, ometent, si es creu oportú, la litúrgia de la Paraula, es fa l'oració de l'exorcisme i la unció amb l'oli dels catecúmens.
- b) La celebració del sagrament pròpiament dit es fa després de la benedicció de l'aigua, tal com s'indica en el ritu de la Vigília pasqual.
- c) S'ometen l'assentiment del celebrant i de la comunitat (núm. 127), l'entrega del ciri encés (núm. 131) i el ritu de l'«Efatà» (núm. 132).
- d) S'ometen els ritus conclusius (núms. 133-135).

D. Celebració dins de la missa

79. Quan el baptisme es conferix dins de la missa dominical, es diu la missa del diumenge i la celebració s'ordena com següix:

- a) El ritu de la recepció dels infants (núms. 109-114) es fa al començament de la missa; per tant, s'ometen la salutació i l'acte penitencial.
- b) En la litúrgia de la Paraula:
 - es prenen les lectures de la missa del diumenge, encara que, si hi ha raons especials per a fer-ho, es poden triar les que s'indiquen en el ritual del baptisme;
 - l'homilia s'ha de basar en el text sagrat, però tenint en compte el baptisme que se celebrarà;
 - no es diu el credo, que se substituïx per la professió de fe que farà tota la comunitat abans del baptisme;
 - per a la pregària dels fidels, es triarà un dels formularis indicats en el ritual del baptisme (núms. 117-118), però al final, abans de les invocacions dels sants, s'afigen unes peticions per l'Església universal i per les necessitats del món.

- c) La celebració del baptisme continua amb l'oració de l'exorcisme, la unció i els altres ritus descrits en el ritual (núms. 119-132).
- d) Una vegada acabada la celebració del baptisme, la missa continua de la manera acostumada amb l'ofertori.
- e) Per a la benedicció, al final de la missa, el sacerdot pot utilitzar una de les fórmules previstes en el ritu del baptisme (núm. 135).

80. Quan el baptisme se celebra dins de la missa en un dia entre setmana, se segueix, en general, el mateix orde que els diumenges. No obstant això, les lectures per a la litúrgia de la Paraula es poden prendre d'entre les proposades per al ritu del baptisme.

81. La celebració del baptisme dins de la missa no es fa per a donar més solemnitat externa a l'acte, sinó que és una manera millor de significar enmig de la comunitat reunida el caràcter eclesial del sagrament i la seua relació amb l'eucaristia.

E. Ritual abreujat del baptisme

82. El ritual abreujat per a batejar un infant en perill de mort, en absència del ministre ordinari, presenta dos formes:

- a) Quan no es dispose de temps davant de la imminència de la mort o havent arribat el mateix moment del traspàs, el ministre, ometent la resta del ritu, abocarà aigua natural, encara que no estiga beneïda, sobre el cap de l'infant, dient la fórmula habitual.
- b) Si es considera que hi haurà prou de temps, convé reunir uns quants fidels, i si n'hi ha algun que pugui dirigir una breu oració, cal seguir el ritu següent: després d'una monició del ministre, es fa la pregària dels fidels i la professió de fe dels pares o només del padrí; tot seguit, es tira l'aigua dient la fórmula habitual. Si els presents tenen una instrucció insuficient, el ministre, després de dir el credo en veu alta, bateja l'infant seguint el ritu indicat per al cas de perill de mort imminent.

83. En cas de necessitat urgent, també poden utilitzar el ritual abreujat el prevere i el diaca. El rector, o un altre sacerdot amb potestat equivalent, i sempre que pugui disposar del sant crisma i del temps necessari, no deixarà d'administrar també la confirmació després del baptisme, ometent en este cas la crismació postbaptismal.

84. En els casos d'urgència, no es tracta únicament d'assegurar la validesa del sagrament, sinó que cal salvar tots els valors pastorals possibles, tal com indiquen els formularis previstos per a estos casos.

F. Adaptacions que corresponen al ministre

85. El ministre, tenint en compte les circumstàncies i altres necessitats, com també els desitjos dels fidels, pot fer ús de les diverses facultats que el ritu li concedeix.

86. De conformitat amb això, el ministre pot introduir en el ritu algunes adaptacions exigides per les circumstàncies, com ara:

- a) Si la mare de l'infant va morir en el part, ho tindrà en compte a l'hora de fer la monició inicial (núms. 109 i 136), la pregària dels fidels (núms. 117-118 i 143-144) i la benedicció final (núms. 135 i 160).
- b) En el diàleg amb els pares (núms. 110-111), tindrà en compte les seues respostes: si en lloc de respondre «el baptisme», diuen «la gràcia de Crist», «que siga membre de l'Església» o «la vida eterna», el ministre no continuarà amb les paraules «Vosaltres que demaneu el baptisme per al vostre fill...», sinó, ajustant-se a la resposta dels pares, «...que demaneu la gràcia de Crist...», «...que siga membre de l'Església» o «...la vida eterna».
- c) El ritu de presentació en l'Església d'un infant ja batejat (núms. 169-183) solament preveu el cas d'un infant batejat en perill de mort, però es pot adaptar també a unes altres circumstàncies, com ara, quan l'infant va ser batejat en temps de persecució religiosa o durant una discòrdia transitòria entre els pares.

VIII. L'EDUCACIÓ DE LA FE DELS BATEJATS

A. Principis generals

87. Encara que el do del baptisme és ple per part de Déu, reclama resposta i conversió per part de l'home; això és, fe personal, quan l'home siga capaç de tindre'n. Tot allò que en els adults és requisit previ al baptisme, en els infants és una obligació posterior, de tal manera que si esta exigència no es complix el baptisme queda, d'alguna manera, infructuós. La promesa que salva l'infant no li servirà d'adult si no la complix vivint la fe de l'Església en la qual ha sigut batejat.

88. Perquè «quienes fueron incorporados a la Iglesia por el Bautismo recibido en la infancia están llamados a desarrollar la fe que se les infundió, de modo que lleguen a ser conscientes de lo que significa haber sido elegidos para asociarse a Cristo por el sacramento del agua y del Espíritu».²⁷

89. L'educació cristiana s'ha de començar des de les primeres edats. Aquella «no busca només la maduresa de la persona humana, sinó que pretén, sobretot, que els batejats es facen conscients cada dia del do de fe que han rebut, mentres se'ls inicia gradualment en el coneixement del misteri de la salvació; que aprenguen a adorar Déu Pare en esperit i

²⁷ Comissió Episcopal d'Ensenyament, *La Iglesia y la educación en España hoy*, núm. 10.

veritat, especialment en l'acció litúrgica; que se'ls forme per a viure segons el nou home en justícia i santedat verdaderes, i que arriben així a l'home perfecte, a l'edat de la plenitud de Crist, i que contribuïsquen al creixement del Cos Místic».²⁸

90. La maternitat de l'Església s'exercix, en el cas dels infants, no sols pel fet d'haver-los engendrat fills de Déu pel baptisme, sinó també per l'atenció, l'educació i el desenvolupament de la fe que van rebre i que, d'alguna manera, és llavor o promesa de vida cristiana que ha de créixer fins a aconseguir la talla de l'edat de Crist. La finalitat de la catequesi és fer créixer la vida de la fe pel coneixement de la Paraula de Déu. «La fe necessita l'ensenyament de l'Església per a alimentar-se, créixer i donar fruits».²⁹

91. La fe és *do de Déu*, i com a tal s'ha rebut en el baptisme. Ara bé, per tal que eixe do no quede estèril, requereix resposta de l'home, i és obra de la catequesi posterior disposar el cor per a acollir el do de l'Esperit i seguir la seua crida.

92. La fe també és *coneixement*, i per això la catequesi posterior al baptisme ajudarà a penetrar cada vegada més en el misteri diví, a mesura que l'infant creix, es desenvolupa i «va adquirint el coneixement del món, de la vida i de l'home».³⁰

93. La fe és, sobretot, *conversió*, que comença quan es descobreix i s'accepta Crist com a salvació de Déu, i acaba amb la trobada última i definitiva amb el Senyor. Una constant i zelosa atenció de l'infant l'ajudarà a trobar-se davant de Déu que el crida, el convida i el responsabilitza. La fe compromet tot l'home; el seu desenrotllament el fa més home i no aconseguirà una educació integral d'ell si s'omet o es relega a un segon terme l'educació de la fe. Però no s'ha d'entendre mai l'educació de la fe de l'infant com a sinònim d'una simple instrucció d'un «credo» o d'una cultura religiosa; és ajudar-lo a donar una resposta d'adhesió lliure i conscient a la Paraula de Déu.

B. Els responsables de l'educació de la fe

94. «Cada un dels seguidors de Crist ha de sembrar la fe com li pertoca».³¹ Però, encara que tots són responsables solidàriament del creixement de l'Església, no ho són de la mateixa manera davant dels hòmens.

Pel que fa als batejats de menuts, ho seran d'una manera directa els responsables de les tres institucions en què l'infant ha de ser educat: la família, la parròquia i l'escola. En la família s'inclouen els pares i els padrins; en la parròquia, els sacerdots i els catequistes; i en l'escola, els mestres.

²⁸ Concili Vaticà II, Declaració sobre l'educació cristiana de la joventut, *Gravissimum educationis momentum*, núm. 2.

²⁹ S. Pius X, Encíclica *Acerbo nimis*, núm. 13.

³⁰ Concili Vaticà II, Declaració sobre l'educació cristiana de la joventut, *Gravissimum educationis momentum*, núm. 8.

³¹ Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium*, núm. 17.

La família

95. De la família es diu que és «Església domèstica, en la qual els pares han de ser per als seus fills els primers predicadors de la fe, tant amb la seua paraula com amb el seu exemple».³² És en la família on «els cònjuges tenen la seua pròpia vocació, entre ells i amb els seus fills, com a testimonis de la fe i de l'amor de Crist».³³

96. Els pares, quan demanen el baptisme per als seus fills, es comprometen «a educar-los en la fe, perquè complisquen el manament d'amar Déu i el proïme, com Crist ens va ensenyar» (núm. 112). Al renovar les promeses del seu propi baptisme afirmen el compromís d'educar-los «en la fe, de manera que el pecat no contamine esta vida divina, que ha de créixer en ells cada dia més» (núm. 124). Quan se'ls entrega el ciri pasqual amb la llum de Crist, el celebrant els recorda: «A vosaltres, pares i padrins, l'Església vos confia esta llum. Manteniu-la encesa, a fi que els vostres fills, il·luminats per Crist, caminen sempre com a fills de la llum, perseveren en la fe, i, quan el Senyor torne, puguen eixir-li a l'encontre amb tots els sants i visquen eternament en el cel» (núm. 131). Finalment, en la benedicció de comiat, reben una gràcia especial per a ser «de paraula i d'obra, els primers a donar als seus fills testimoni de la fe en Jesucrist, Senyor nostre» (núm. 135).

97. «La educación de la fe en el ambiente familiar se realiza, ante todo, por el testimonio de vida cristiana de los padres. Para la educación de la fe de los niños nada tiene tanto valor como una vida familiar honrada, sincera, que ama la justicia, que respeta la opinión ajena y fomenta el diálogo amistoso, que es iluminada por los criterios evangélicos de pobreza, de amor fraterno, de perdón cristiano, y que alimenta una fe que se expresa tanto en los momentos difíciles de la vida como en los días de júbilo, que tiene su ritmo de oración comunitaria, familiar y litúrgica, y que, en todo momento, mira hacia Jesucristo como luz, camino, verdad y vida.

»La experiencia del amor incondicional con que los niños deben ser amados por sus padres, y del amor profundo con que éstos se aman entre sí, es para los niños un signo vivo del amor de Dios Padre.

»Los padres están, además, llamados, según su capacidad, a dar una instrucción religiosa, generalmente de carácter ocasional o no sistemático. Partiendo de la realidad de los acontecimientos de la vida familiar, de las fiestas del año litúrgico, de la actividad que los niños realizan en el ambiente escolar, en la parroquia, en las agrupaciones, etc., los padres van descubriendo a los hijos la presencia del misterio de Cristo Salvador en el mundo.»³⁴

98. Els pares han d'estar presents d'una manera especial en les etapes sacramentals, que són fites en el desenvolupament de la iniciació a la vida cristiana que va començar amb el baptisme, com són la confirmació i la primera comunió, i també en el

³² *Ibidem*, núm. 11.

³³ *Ibidem*, núm. 35.

³⁴ Comissió Episcopal d'Ensenyament, *La Iglesia y la educación en España hoy*, núm. 23.

desenvolupament humà de l'infant: l'entrada en l'escolaritat, l'edat de la raó, el despertar de la vida, l'adolescència, l'entrada al món dels adults, etc.

Tot això exigeix una acció pastoral que il·lumine la fe dels pares i que els oriente en el compliment de la seua missió educadora.

L'escola

99. Tant el document conciliar sobre l'educació cristiana de la joventut («Gravissimum educationis momentum») com el de la Comissió Episcopal d'Ensenyament citat, donen normes valuoses sobre els objectius, els mètodes i els agents de l'educació en l'escola catòlica, que no es repetixen ara, però que cal tindre en compte en este punt.

La parròquia

100. Atés que el batejat madura en la vida de la fe en la mesura que s'incorpora, d'una manera conscient, a la vida concreta del poble de Déu, cal ajudar els infants a incorporar-se, pas a pas, a formes de vida comunitària, entre les quals la parròquia ocupa un lloc preeminent.

101. Si la finalitat de l'escola és la sistematització vital de tot el contingut religiós, i la de la família preferentment una catequesi ambiental, l'accent catequitzador de la parròquia cal posar-lo més en la vida concreta cristiana, que s'alimenta en els sacraments, participa en la litúrgia i es manifesta en una comunitat dinàmica de caritat i apostolat.

102. També correspon a la parròquia una missió de suplència, en el cas que les altres institucions educatives no realitzen la seua missió, per a les quals sempre haurà d'actuar com a element coordinador.

103. La parròquia ha d'estar en tot moment en estreta relació i en actitud de servici amb els pares i els mestres, però especialment quan s'ha de realitzar la catequesi de la iniciació a la vida, la primera comunió, la confirmació, l'eixida de l'escolaritat, l'entrada al món dels adults, etc.

IX. ACTUALITZACIÓ DEL BAPTISME DURANT LA VIDA DEL CRISTIÀ

104. Atés que el baptisme constituïx el fonament de la vida cristiana, és just evocar-lo sovint i que siga actualitzat, sobretot en moments i circumstàncies en què la vida cristiana creix, s'aferma o es qualifica per una vocació particular dins del poble de Déu.

105. Quan se celebren els altres dos sacraments que, juntament amb el baptisme, constituïxen la iniciació sacramental a la vida cristiana —és a dir, la confirmació i la primera comunió—, a fi que aparega més clarament la seua íntima relació, convé que els

precedisca la renovació de les promeses del baptisme.³⁵ El moment més oportú és després de l'homilia, igual que es fa en la Vigília pasqual.

106. D'una manera especial, cal renovar el baptisme en la celebració anual de la Pasqua, precedida per la Quaresma, com a temps en què l'Església prepara el baptisme dels catecúmens i recorda el de tots els fidels.

107. Sempre que pren en l'Església una nova responsabilitat, el cristià qualifica o actualitza d'alguna manera el seu baptisme, com passa en el cas dels pares en ocasió del baptisme dels seus fills, en el matrimoni, en la professió religiosa o en l'orde sacerdotal.

108. Finalment, es pot actualitzar novament el baptisme per mitjà de commemoracions o celebracions de la Paraula en circumstàncies especials: aniversari del baptisme, exercicis espirituals, jornades d'estudi, etc.

³⁵ Cf. Concili Vaticà II, Constitució sobre la Sagrada Litúrgia *Sacrosanctum Concilium*, núm. 71.

BAPTISME DE DIVERSOS INFANTS

El baptisme dels infants, sempre que siga possible, s'ha de conferir en diumenge, dia en què l'Església commemora el misteri pasqual, en una celebració comuna per a tots els nascuts recentment, a la qual han d'assistir —i en la qual han de participar activament— els fidels, com a mínim els familiars, els amics i els veïns.

És funció del pare i de la mare, acompanyats dels padrins, presentar el fill a l'Església perquè siga batejat.

Si els qui han de ser batejats són nombrosos i hi ha diversos sacerdots o diaques, estos podran ajudar el celebrant en els ritus indicats en el llocs corresponents.

RITU D'ACOLLIMENT

109. *Mentres els fidels canten un salm o un himne apropiat per a l'ocasió, el sacerdot o el diaca que celebre el baptisme, revestit amb alba o sobrepellís i estola —i també, si es vol, amb pluvial— de color festiu, es dirigeix a la porta de l'església acompanyat dels ministres, o bé al lloc de l'església on estan reunits els pares i els padrins amb els infants que seran batejats.*

El celebrant saluda els presents, especialment els pares i els padrins, dient unes paraules per a expressar el goig amb què els pares han rebut els fills com un do de Déu, que és la font de tota vida i que ara els la vol comunicar. Ho pot fer amb la fórmula següent o amb paraules espontànies:

Germans:

Amb goig heu viscut al si de la vostra família el naixement d'un infant. Amb goig veniu ara a l'Església a donar gràcies a Déu i celebrar el nou i definitiu naixement pel baptisme.

Tots els qui ens trobem ací reunits ens alegrem perquè augmentarà el nombre dels batejats en Crist.

Disposem-nos a participar-hi activament.

110. *El celebrant, en primer lloc, pregunta als pares de cada infant:*

¿Quin nom poseu al vostre fill (a la vostra filla)?

Pares:

N.

Celebrant:

¿Què demaneu a l'Església de Déu per al vostre fill (per a la vostra filla), N.?

Pares:

El baptisme.

El celebrant pot usar unes altres paraules en este diàleg.

La primera resposta, la pot donar una altra persona si, segons els costums del lloc, té el dret d'imposar el nom.

Els pares poden contestar la segona vegada amb unes altres paraules, per exemple:

La fe. *O bé:* La gràcia de Crist. *O bé:* Que siga membre de l'Església. *O bé:* La vida eterna.

111. *Si els qui han de ser batejats són nombrosos, el celebrant pregunta alhora a tots els pares el nom dels infants. En este cas, les famílies responen successivament. La segona pregunta la poden contestar tots alhora:*

Celebrant:

¿Quin nom poseu als vostres fills?

Pares:

N., N., etc.

Celebrant:

¿Què demaneu a l'Església de Déu per als vostres fills?

Pares:

El baptisme.

112. *Llavors, el celebrant es dirigeix als pares amb estes o unes altres paraules semblants:*

Vosaltres que demaneu el baptisme (o bé: la fe, etc.) per als vostres fills, ¿ja sabeu que vos comprometeu a educar-los en la fe, perquè complisquen el manament d'amar Déu i el proïsme, com Crist ens va ensenyar?

Pares:

Sí, ho sabem.

Cada família respon per separat a la pregunta, però si els infants que han de ser batejats són nombrosos, tots els pares poden donar la resposta conjuntament.

113. *Després, el celebrant, dirigint-se als padrins, els pregunta amb estes paraules o amb unes altres paraules semblants:*

I vosaltres, padrins, ¿esteu disposats a ajudar els pares d'estos infants en el compliment del seu deure?

Tots els padrins responen alhora:

Sí, hi estem disposats.

114. *El celebrant continua dient:*

N., N., (o bé: Fills estimats), la comunitat cristiana vos acull amb gran alegria. En nom d'ella, jo vos faig el senyal de la creu; i, després de mi, els vostres pares (i els vostres padrins) també vos faran el mateix senyal de Crist Salvador.

I senya cada infant en el front, sense dir res.

Després convida els pares —i, si ho troba oportú, també els padrins— a fer el mateix, dient:

I vosaltres, pares (i padrins), feu també sobre ells el senyal de la creu.

LITÚRGIA DE LA PARAULA

115. *El celebrant convida els pares, els padrins i els altres assistents a participar en la celebració de la Paraula de Déu. Si les circumstàncies ho permeten, es va en processó fins al lloc previst, cantant, per exemple, el salm 85 (84), 7.8.9.*

Els infants que seran batejats poden ser portats a un lloc separat, fins que s'haja acabat la celebració de la Paraula, a fi de poder celebrar esta litúrgia amb l'atenció deguda.

Lectures bíbliques i homilia

116. *Es lligen una o dos de les perícopes següents, si es considera oportú. Tots els presents s'assenten per a escoltar.*

Jo 3, 1-6 «Ningú podrà entrar en el regne de Déu sense haver nascut de l'aigua i de l'Esperit» (núm. 203).

Mt 28, 18-20 «Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant» (núm. 199).

Mc 1, 9-11 «Joan va batejar Jesús en el Jordà» (núm. 200).

Mc 10, 13-16 «Deixeu que els infants vinguen a mi» (núm. 201).

També es poden triar les lectures que hi ha en l'apèndix, núms. 184-209, o bé unes altres, d'acord amb la voluntat o el profit dels pares.

Entre les lectures es poden cantar els salms responsorials i els versos proposats en els números 194-197.

Acabada la lectura, el celebrant fa una homilia breu per a il·lustrar els textos llegits i ajudar els presents a entendre millor el misteri del baptisme i animar-los a assumir més intensament els deures que se'n deriven, sobretot per als pares i els padrins.

Després de l'homilia, o bé després o durant la lletania, es recomana que tots els presents observen uns moments de silenci, en els quals el celebrant convida els assistents a pregar de tot cor. A continuació, si el cas ho permet, es fa un cant apropiat.

Pregària dels fidels

117. *Ara es fa la pregària dels fidels.*

Celebrant:

Germans, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist, per estos infants que rebran la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

Lector:

Pel baptisme, sagrament de la vostra mort i de la vostra resurrecció, engendreu de nou, Senyor, estos infants i incorporeu-los a l'Església santa. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

Lector:

Pel baptisme i per la confirmació, feu-los fidels deixebles vostres i testimonis del vostre evangeli. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Per la santedat de la seua vida, porteu-los al goig del regne del cel. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Feu que els pares i els padrins siguen, per a estos infants, un gran exemple de fe. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Ajudeu les seues famílies a perseverar en el vostre amor. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Renoveu en tots nosaltres la gràcia del baptisme. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

També es poden triar lliurement les fórmules proposades en els núms. 210-214.

118. *Després, el celebrant convida els assistents a invocar els sants (ara, si el cas ho permet, els infants són portats novament a l'església):*

Santa Maria, mare de Déu	pregueu per nosaltres.
Sant Josep,	pregueu per nosaltres.
Sant Joan Baptista,	pregueu per nosaltres.
Sant Pere i sant Pau,	pregueu per nosaltres.

Es poden afegir els noms d'altres sants, especialment els dels patrons dels infants, de l'església o del lloc:

Sant (a) N.

Sant (a) N.

S'acaba així:

Tots els sants i les santes de Déu, pregueu per nosaltres.

Oració de l'exorcisme i unció prebaptismal

119. *Acabades les invocacions, el celebrant diu:*

Déu totpoderós i etern,
 vós heu enviat el vostre Fill al món
 per a apartar de nosaltres el poder de Satanàs,
 l'esperit del mal,
 i per a fer entrar l'home,
 deslliurat ja de les tenebres,
 al regne admirable de la vostra llum.

Vos preguem que feu d'estos infants,
 redimits de la culpa original,
 un temple vostre,
 on habite l'Esperit Sant.

Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Es pot triar lliurement la fórmula d'exorcisme del núm. 215.

120. *Continua el celebrant:*

Que vos enrobustisca la força de Crist Salvador,
 significada amb este oli amb què vos ungem,
 en el mateix Crist, Senyor nostre,
 ell, que viu i regna pels segles dels segles.

Tots:

Amén.

Cada un dels qui han de ser batejats és ungit en el pit amb l'oli dels catecúmens. Si els infants són nombrosos, diversos ministres poden fer la unció.

La unció prebaptismal es pot ometre per raons pastorals (per exemple, pel gran nombre dels qui han de ser batejats). En este cas es diu només:

Que vos enrobustisca la força de Crist Salvador,
ell, que viu i regna pels segles dels segles

Tots:

Amén.

I imposa la mà damunt de cada infant, sense dir res.

LITÚRGIA DEL SAGRAMENT

121. *Després, es fa la processó fins al baptisteri, si este està fora de l'església o en un altre lloc amagat de la vista dels fidels.*

Si el baptisteri està a la vista de tots els reunits, el celebrant, els pares i els padrins amb els infants s'hi adrecen.

Si tots els presents no caben en el baptisteri, el baptisme es pot celebrar en un lloc més apte de l'església, al qual hauran acudit oportunament els pares i els padrins.

Mentrestant es canta, si es pot fer d'una manera digna, un cant apropiat; per exemple, el salm 23 (22).

Benedicció i invocació a Déu sobre l'aigua

122. *Quan arriben a la font baptismal, el celebrant fa una monició breu on es recorden als presents els dissenys admirables de Déu, que per l'aigua ha volgut santificar l'ànima i el cos dels hòmens. Ho pot fer amb les paraules següents o unes altres de semblants:*

Preguem, germans, perquè el Senyor Déu omnipotent done a estos infants la nova vida que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant.

O bé:

Germans, ja sabeu que Déu, el nostre Senyor, pel sagrament de l'aigua, dona l'abundància de la seua vida als qui creuen en ell. Preguem tots, units i amb un sol cor, perquè escampe damunt d'estos elegits la gràcia que brolla d'esta font.

O bé:

Comencem ara la pregària de benedicció i de lloança a Déu per les grans obres que ha fet, servint-se de l'aigua, en la història santa. Preguem-li que també hui les realitze per l'aigua d'esta font baptismal.

123. *Fora del temps pasqual, el celebrant, de cara a la font baptismal, diu esta benedicció:*

¡Oh Déu!,

amb un poder invisible

doneu una eficàcia admirable

als signes dels sagraments,

i de moltes maneres vos heu valgut de l'aigua,

que vós creàreu, per a manifestar la gràcia del baptisme;

¡oh Déu!,
al començament del món
el vostre Esperit planava sobre les aigües,
i feia que ja llavors
l'aigua concebera el poder de santificar;

¡oh Déu!,
vós ens donàreu en les aigües del diluvi
una imatge de la regeneració,
perquè sempre fora l'aigua
la que tinguera el poder sacramental
de fer morir els vicis i fer nàixer les virtuts;

¡oh Déu!,
vós féreu passar pel mar Roig
els fills d'Abraham a peu eixut,
perquè aquell poble,
deslliurat de l'esclavitud del faraó,
fora una imatge profètica de la família dels batejats;

¡oh Déu!,
el vostre Fill, batejat per Joan en l'aigua del Jordà,
va ser ungit per l'Esperit Sant;
clavat en la creu,
feu brollar del seu costat sang i aigua;
i després de la resurrecció manà als seus deixebles:
«Aneu a fer deixebles de tots els pobles,
i bategeu-los
en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant»:

mireu, ara, la vostra Església,
i obriu-li la font del baptisme.

Que esta aigua reba de l'Esperit Sant
la gràcia del vostre Unigènit,
perquè l'home, creat a imatge vostra,
i llavat de l'antic pecat
en el sagrament del baptisme,
renasca a la nova vida
que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant.

El celebrant toca l'aigua amb la mà dreta, i continua.

Que baixi, Senyor, pel vostre Fill,
fins al fons d'esta aigua,
la força de l'Esperit Sant,
perquè tots els qui hagen estat
morts i sepultats en Crist, pel baptisme,
ressusciten amb ell a la vida.
Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots responen:

Amén.

Es poden dir lliurement altres fórmules (núms. 216-218).

Durant el temps pasqual, si es disposa de l'aigua baptismal beneïda en la Vigília pasqual, a fi que no falte en el baptisme l'element de l'acció de gràcies i de la pregària, es fa la benedicció i la invocació de Déu sobre l'aigua segons les fórmules que hi ha en els núms. 217-218, tenint en compte la variació dels textos al final de cada fórmula.

Renúncia i professió de fe

124. *El celebrant es dirigeix als pares i als padrins amb les paraules següents:*

Estimats pares i padrins:

Pel sagrament del baptisme, estos infants que vosaltres heu presentat a l'Església rebran de l'amor de Déu la nova vida que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant. Vosaltres els haureu d'educar en la fe, de manera que el pecat no contamine esta vida divina, que ha de créixer en ells cada dia més.

Per tant, si, conseqüents amb la vostra fe, esteu disposats a acceptar este compromís, ara, recordant també el vostre baptisme, renuncieu al pecat i professeu la fe en Jesucrist, que és la fe de l'Església, en la qual són batejats els infants.

125. *Després, el celebrant els pregunta:*

¿Renuncieu a Satanàs?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

El celebrant:

¿I a totes les seues obres?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncié.

El celebrant:

¿I a totes les seues seduccions?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncié.

O bé amb la fórmula següent:

¿Renuncieu al pecat, per a viure en la llibertat dels fills de Déu?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncié.

El celebrant:

¿Renuncieu a totes les seduccions del mal, perquè el pecat no domine en vosaltres?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncié.

El celebrant:

¿Renuncieu a Satanàs, que és l'origen i l'instigador del pecat?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncié.

126. *Després el celebrant demana als pares i als padrins una triple professió de fe, dient:*

¿Creieu en Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

El celebrant:

¿Creieu en Jesucrist, el seu Fill únic i Senyor nostre, que nasqué de la Verge Maria, patí, fou sepultat, ressuscità d'entre els morts i està assegut a la dreta del Pare?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

El celebrant:

¿Creieu en l'Esperit Sant, la santa Església catòlica, la comunió dels sants, la remissió dels pecats, la resurrecció dels morts i la vida eterna?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

127. *El celebrant i tota la comunitat reunida assentixen a esta professió de fe, dient:*

Esta és la nostra fe. Esta és la fe de l'Església, que professem orgullosos, en Crist Jesús, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Si es creu oportú, esta fórmula pot ser substituïda per una altra, o bé per algun cant adequat amb el qual tota la comunitat expresse a una veu la seua fe.

Baptisme

128. *El celebrant convida la primera família a acostar-se a la font. Pronunciant el nom de l'infant, pregunta als pares i als padrins:*

El celebrant:

¿Per tant, voleu que el vostre fill (la vostra filla), **N.**, reba el baptisme en la fe de l'Església, que ara, junt amb vosaltres, tots hem professat?

Pares i padrins:

Sí, ho volem.

I tot seguit el celebrant bateja l'infant, dient:

N., jo et batege en el nom del Pare,

(i immergix l'infant o li tira aigua per primera vegada)

i del Fill,

(i immergix l'infant o li tira aigua per segona vegada)

i de l'Esperit Sant.

(i immergix l'infant o li tira aigua per tercera vegada)

Fa les mateixes accions i la mateixa pregunta per cada un dels qui han de ser batejats.

Després del baptisme de cada infant, si es considera oportú, el poble pot fer una breu aclamació (cf. nùms. 221-222).

Si el baptisme se celebra per infusió, convé que siga el pare o la mare qui sostinga l'infant; no obstant això, allà on es considere que val més conservar el costum vigent fins ara, ho podrà fer el padrí o la padrina.

Quan el baptisme es fa per immersió, correspon a les mateixes persones agafar l'infant quan el trauen de l'aigua.

Si els qui han sigut batejats són nombrosos, i hi ha diversos sacerdots o diaques, cada un d'ells pot batejar alguns infants, observant el ritu i les fórmules tal com han sigut descrits.

Unció amb el sant crisma

129. *Després el celebrant diu:*

Déu totpoderós, Pare del nostre Senyor Jesucrist, que vos ha deslliurat del pecat i vos ha engendrat de nou per l'aigua i per l'Esperit Sant, vos consagra amb el crisma de la salvació, a fi que, incorporats al seu poble, sigueu sempre membres de Crist sacerdot, profeta i rei, per a la vida eterna.

Tots:

Amén.

Després, el celebrant unguix la coroneta de cada batejat amb el sant crisma, sense dir res.

Si els batejats són nombrosos i hi ha diversos sacerdots o diaques, cada un d'ells pot unguir amb el crisma diversos infants.

Imposició del vestit blanc

130. *El celebrant diu:*

N. i N., sou ja una nova criatura i vos heu revestit de Crist. Que este vestit blanc siga per a vosaltres signe de la vostra dignitat; ajudats amb la paraula i l'exemple dels vostres familiars, guardeu esta dignitat sense taca fins a la vida eterna.

Tots:

Amén.

I imposen a cada infant un vestit blanc. Seria molt convenient que cada família aportara este vestit blanc.

Entrega del ciri encés

131. *Després, el celebrant pren el ciri pasqual i diu:*

Rebeu la llum de Crist.

I un de cada família (per exemple, el pare o el padrí) encén el ciri de cada infant en la flama del ciri pasqual.

Després el celebrant diu:

A vosaltres, pares i padrins, l'Església vos confia esta llum. Manteniu-la encesa, a fi que els vostres fills, il·luminats per Crist, caminen sempre com a fills de la llum, perseveren en la fe, i, quan el Senyor torne, puguen eixir-li a l'encontre amb tots els sants i visquen eternament en el cel.

«Efatà»

132. *Si el celebrant ho considera convenient, pot fer el ritu de l'«Efatà»; amb el dit polze, toca les orelles i la boca de cada infant, dient:*

Jesús va fer que els sords pogueren sentir i els muts pogueren parlar. Que ell et concedisca poder escoltar prompte la seua paraula i professar la fe, a lloança i glòria de Déu Pare.

Tots:

Amén.

Si els infants són nombrosos, el celebrant diu la fórmula una sola vegada, en plural, sense tocar les orelles ni la boca.

CONCLUSIÓ DEL RITU

133. *Si el baptisme no s'ha celebrat en el presbiteri, es va en processó a l'altar, portant encesos els ciris dels acabats de batejar.*

Seria bo que durant la processó es cantara un cant baptismal, per exemple:

Tots els qui heu sigut batejats en Crist,
vos heu revestit de Crist.
Al·leluia, al·leluia.

També es poden triar lliurement els cants proposats en els núms. 221-222.

Recitació de l'oració del Senyor

134. *El celebrant, dret davant de l'altar, es dirigix als pares i als padrins i a tots els presents amb les paraules següents o unes de semblants:*

Estimats germans, estos infants han nascut de nou pel baptisme, i els diem fills de Déu, i ho són. Un altre dia, per la confirmació rebran la plenitud de l'Esperit Sant i, quan s'acostaran a l'altar, participaran de la taula del sacrifici de Crist i, en l'Església, invocaran Déu com a pare.

Ara, nosaltres, com a fills de Déu, ja que hem rebut el seu Esperit d'adopció, preguem en nom d'ells, tots units, com el Senyor ens va ensenyar a pregar.

I tots, juntament amb el celebrant, diuen:

Pare nostre, que esteu en el cel.
Siga santificat el vostre nom.
Vinga a nosaltres el vostre regne.
Faça's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos, Senyor, el dia de hui.
I perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors.
I no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Amén.

Benedicció

135. Després, el celebrant beneïx les mares —que porten el fill als braços—, els pares i tots els presents dient:

El Senyor Déu omnipotent, pel seu Fill, nascut de la Verge Maria, ompli de goig les mares cristianes amb l'esperança de la vida eterna promesa als seus fills; que ell beneïska les mares d'estos infants, perquè, així com ara donen gràcies pels fills que han tingut, continuen amb ells esta acció de gràcies per sempre, en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que el Senyor Déu omnipotent, que dona la vida terrenal i la vida celestial, beneïska els pares d'estos infants, perquè, juntament amb les seues mullers siguen, de paraula i d'obra, els primers a donar als seus fills testimoni de la fe en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

El Senyor Déu omnipotent ens ha engendrat de nou donant-nos la vida eterna que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant; que ell mateix beneïska abundantament estos fidels seus, perquè sempre i en tot lloc siguen, en el poble cristià, uns membres plens de vida, i concedisca la seua pau a tots els ací presents, en Crist Jesús Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

També es poden triar lliurement les fórmules de benedicció proposades en els núms. 223-226.

Després de la benedicció, si es considera oportú, tots els presents canten un càntic apropiat que expresse l'alegria pasqual i l'acció de gràcies, o bé el càntic de Maria, el Magníficat.

On hi ha el costum de portar els infants batejats a l'altar de la Mare de Déu, és bo conservar-lo.

BAPTISME D'UN INFANT

El baptisme d'un infant, sempre que siga possible, s'ha de conferir en diumenge, dia en què l'Església commemora el misteri pasqual, en una celebració a la qual han d'assistir —i en la qual han de participar activament— els fidels, com a mínim els familiars, els amics i els veïns.

És funció del pare i de la mare, acompanyats dels padrins, presentar el fill a l'Església perquè siga batejat.

RITU D'ACOLLIMENT

136. *Mentres els fidels canten un salm o un himne apropiat per a l'ocasió, el sacerdot o el diaca que celebre el baptisme, revestit amb alba o sobrepellís i estola —i també, si es vol, amb pluvial— de color festiu, es dirigeix a la porta de l'església acompanyat dels ministres, o bé al lloc de l'església on estan reunits els pares i els padrins amb l'infant que serà batejat.*

El celebrant saluda els presents, especialment els pares i els padrins, dient unes paraules per a expressar el goig amb què els pares han rebut el seu fill com un do de Déu, que és la font de tota vida i que ara la vol comunicar. Ho pot fer amb la fórmula següent o amb paraules espontànies:

Germans:

Amb goig heu viscut al si de la vostra família el naixement d'un infant. Amb goig veniu ara a l'Església a donar gràcies a Déu i celebrar el nou i definitiu naixement pel baptisme.

Tots els qui ens trobem ací reunits ens alegrem perquè augmentarà el nombre dels batejats en Crist.

Disposem-nos a participar-hi activament.

137. *El celebrant, en primer lloc, pregunta als pares:*

¿Quin nom poseu al vostre fill (a la vostra filla)?

Pares:

N.

Celebrant:

¿Què demaneu a l'Església de Déu per al vostre fill (per a la vostra filla), N.?

Pares:

El baptisme.

El celebrant pot usar unes altres paraules en este diàleg.

La primera resposta, la pot donar una altra persona si, segons els costums del lloc, té el dret d'imposar el nom.

Els pares poden contestar la segona vegada amb unes altres paraules, per exemple:

La fe. *O bé:* La gràcia de Crist. *O bé:* Que siga membre de l'Església. *O bé:* La vida eterna.

138. *Llavors, el celebrant es dirigeix als pares amb estes o unes altres paraules semblants:*

Vosaltres que demaneu el baptisme (*o bé: la fe, etc.*) per al vostre fill (per a la vostra filla), ¿ja sabeu que vos comprometeu a educar-lo (educar-la) en la fe, perquè complisca el manament d'amar Déu i el proïsme, com Crist ens va ensenyar?

Pares:

Sí, ho sabem.

139. *Després, el celebrant, dirigint-se als padrins, els pregunta amb estes paraules o amb unes altres paraules semblants:*

I vosaltres, padrins, ¿esteu disposats a ajudar els pares d'este xiquet (d'esta xiqueta) en el compliment del seu deure?

Els padrins:

Sí, hi estem disposats.

140. *El celebrant continua dient:*

N., la comunitat cristiana t'acull amb gran alegria. En nom d'ella, et faig el senyal de Crist Salvador.

I senya l'infant en el front, sense dir res.

Després convida els pares —i, si ho troba oportú, també els padrins— a fer el mateix, dient:

I vosaltres, pares (i padrins), feu també sobre ell (ella) el senyal de la creu.

LITÚRGIA DE LA PARAULA

141. *El celebrant convida els pares, els padrins i els altres assistents a participar en la celebració de la Paraula de Déu. Si les circumstàncies ho permeten, es va en processó fins al lloc previst, cantant, per exemple, el salm 85 (84), 7.8.9.*

Lectures bíbliques i homilia

142. *Es lligen una o dos de les perícopes següents, si es considera oportú. Tots els presents s'assenten per a escoltar.*

Jo 3, 1-6 «Ningú podrà entrar en el regne de Déu sense haver nascut de l'aigua i de l'Esperit» (núm. 203).

Mt 28, 18-20 «Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant» (núm. 199).

Mc 1, 9-11 «Joan va batejar Jesús en el Jordà» (núm. 200).

Mc 10, 13-16 «Deixeu que els infants vinguen a mi» (núm. 201).

També es poden triar les lectures que hi ha en l'apèndix, núms. 184-209, o bé unes altres, d'acord amb la voluntat o el profit dels pares.

Entre les lectures es poden cantar els salms responsorials i els versos proposats en els números 194-197.

Acabada la lectura, el celebrant fa una homilia breu per a il·lustrar els textos llegits i ajudar els presents a entendre millor el misteri del baptisme i animar-los a assumir més intensament els deures que se'n deriven, sobretot per als pares i els padrins.

Després de l'homilia, o bé després o durant la lletania, es recomana que tots els presents observen uns moments de silenci, en els quals el celebrant convida els assistents a pregar de tot cor. A continuació, si el cas ho permet, es fa un cant apropiat.

Pregària dels fidels

143. *Ara es fa la pregària dels fidels.*

Celebrant:

Germans, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist, per este xiquet (per esta xiqueta) que rebrà la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

Lector:

Pel baptisme, sagrament de la vostra mort i de la vostra resurrecció, engendreu de nou, Senyor, este xiquet (esta xiqueta) i incorporeu-lo (incorporeu-la) a l'Església santa. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

Lector:

Pel baptisme i per la confirmació, feu-lo (-la) fidel deixeble (deixebla) vostre (vostra) i testimonis del vostre evangeli. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Per la santedat de la seua vida, porteu-lo (-la) al goig del regne del cel. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Feu que els pares i els padrins siguen, per a este xiquet (per a esta xiqueta), un gran exemple de fe. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Ajudeu les seues famílies a perseverar en el vostre amor. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Renoveu en tots nosaltres la gràcia del baptisme. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

També es poden triar lliurement les fórmules proposades en els núms. 210-214.

144. *Després, el celebrant convida els assistents a invocar els sants:*

Santa Maria, mare de Déu	pregueu per nosaltres.
Sant Josep,	pregueu per nosaltres.
Sant Joan Baptista,	pregueu per nosaltres.
Sant Pere i sant Pau,	pregueu per nosaltres.

Es poden afegir els noms d'altres sants, especialment els dels patrons de l'infant, de l'església o del lloc:

Sant (a) N.

Sant (a) N.

S'acaba així:

Tots els sants i les santes de Déu, pregueu per nosaltres.

Oració de l'exorcisme i unció prebaptismal

145. *Acabades les invocacions, el celebrant diu:*

Déu totpoderós i etern,
 vós heu enviat el vostre Fill al món
 per a apartar de nosaltres el poder de Satanàs,
 l'esperit del mal,
 i per a fer entrar l'home,
 deslliurat ja de les tenebres,
 al regne admirable de la vostra llum.

Vos preguem que feu d'este xiquet (d'esta xiqueta),
 redimit (redimida) de la culpa original,
 un temple vostre,
 on habite l'Esperit Sant.

Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Es pot triar lliurement la fórmula d'exorcisme del núm. 215.

146. *Continua el celebrant:*

Que t'enrobustisca la força de Crist Salvador,
 significada amb este oli amb què t'ungim,
 en el mateix Crist, Senyor nostre,
 ell, que viu i regna pels segles dels segles.

Tots:

Amén.

I unguix l'infant en el pit amb l'oli dels catecúmens.

LITÚRGIA DEL SAGRAMENT

Després, es fa la processó fins al baptisteri o, segons l'oportunitat, fins al presbiteri, si és allí on se celebra el baptisme.

Benedicció i invocació a Déu sobre l'aigua

147. Quan arriben a la font baptismal, el celebrant fa una monició breu on es recorden als presents els dissenys admirables de Déu, que per l'aigua ha volgut santificar l'ànima i el cos dels hòmens. Ho pot fer amb les paraules següents o unes altres de semblants:

Preguem, germans, perquè el Senyor Déu omnipotent done a este infant la nova vida que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant.

O bé:

Germans, ja sabeu que Déu, el nostre Senyor, pel sagrament de l'aigua, dona l'abundància de la seua vida als qui creuen en ell. Preguem tots, units i amb un sol cor, perquè escampe damunt d'este elegit (d'esta elegida) la gràcia que brolla d'esta font.

O bé:

Comencem ara la pregària de benedicció i de lloança a Déu per les grans obres que ha fet, servint-se de l'aigua, en la història santa. Preguem-li que també hui les realitze per l'aigua d'esta font baptismal.

148. Fora del temps pasqual, el celebrant, de cara a la font baptismal, diu esta benedicció:

¡Oh Déu!,

amb un poder invisible
doneu una eficàcia admirable
als signes dels sagraments,
i de moltes maneres vos heu valgut de l'aigua,
que vós creàreu, per a manifestar la gràcia del baptisme;

¡oh Déu!,

al començament del món
el vostre Esperit planava sobre les aigües,

i feia que ja llavors
l'aigua concebera el poder de santificar;

¡oh Déu!,

vós ens donàreu en les aigües del diluvi
una imatge de la regeneració,
perquè sempre fora l'aigua
la que tinguera el poder sacramental
de fer morir els vicis i fer nàixer les virtuts;

¡oh Déu!,

vós féreu passar pel mar Roig
els fills d'Abraham a peu eixut,
perquè aquell poble,
deslliurat de l'esclavitud del faraó,
fora una imatge profètica de la família dels batejats;

¡oh Déu!,

el vostre Fill, batejat per Joan en l'aigua del Jordà,
va ser ungit per l'Esperit Sant;
clavat en la creu,
feu brollar del seu costat sang i aigua;
i després de la resurrecció manà als seus deixebles:
«Aneu a fer deixebles de tots els pobles,
i bategeu-los
en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant»:

mireu, ara, la vostra Església,
i obriu-li la font del baptisme.

Que esta aigua reba de l'Esperit Sant
la gràcia del vostre Unigènit,
perquè l'home, creat a imatge vostra,
i llavat de l'antic pecat
en el sagrament del baptisme,
renasca a la nova vida
que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant.

El celebrant toca l'aigua amb la mà dreta, i continua.

Que baixi, Senyor, pel vostre Fill,
 fins al fons d'esta aigua,
 la força de l'Esperit Sant,
 perquè tots els qui hagen estat
 morts i sepultats en Crist, pel baptisme,
 ressusciten amb ell a la vida.
 Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots responen:

Amén.

Es poden dir lliurement altres fórmules (núms. 216-218).

Durant el temps pasqual, si es disposa de l'aigua baptismal beneïda en la Vigília pasqual, a fi que no falte en el baptisme l'element de l'acció de gràcies i de la pregària, es fa la benedicció i la invocació de Déu sobre l'aigua segons les fórmules que hi ha en els núms. 217-218, tenint en compte la variació dels textos al final de cada fórmula.

Renúncia i professió de fe

149. *El celebrant es dirigix als pares i als padrins amb les paraules següents:*

Estimats pares i padrins:

Pel sacrament del baptisme, este xiquet (esta xiqueta) que vosaltres heu presentat a l'Església rebrà de l'amor de Déu la nova vida que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant. Vosaltres l'haureu d'educar en la fe, de manera que el pecat no contamine esta vida divina, que ha de créixer en ell (ella) cada dia més.

Per tant, si, conseqüents amb la vostra fe, esteu disposats a acceptar este compromís, ara, recordant també el vostre baptisme, renunciieu al pecat i professeu la fe en Jesucrist, que és la fe de l'Església, en la qual són batejats els infants.

150. *Després, el celebrant els pregunta:*

¿Renunciieu a Satanàs?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

El celebrant:

¿I a totes les seues obres?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

El celebrant:

¿I a totes les seues seduccions?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

O bé amb la fórmula següent:

¿Renuncieu al pecat, per a viure en la llibertat dels fills de Déu?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

El celebrant:

¿Renuncieu a totes les seduccions del mal, perquè el pecat no domine en vosaltres?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

El celebrant:

¿Renuncieu a Satanàs, que és l'origen i l'instigador del pecat?

Pares i padrins:

Sí, hi renuncie.

151. *Després el celebrant demana als pares i als padrins una triple professió de fe, dient:*

¿Creieu en Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

El celebrant:

¿Creieu en Jesucrist, el seu Fill únic i Senyor nostre, que nasqué de la Verge Maria, patí, fou sepultat, ressuscità d'entre els morts i està assegut a la dreta del Pare?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

El celebrant:

¿Creieu en l'Esperit Sant, la santa Església catòlica, la comunió dels sants, el perdó dels pecats, la resurrecció dels morts i la vida eterna?

Pares i padrins:

Sí, hi crec.

152. *El celebrant i tota la comunitat reunida assentixen a esta professió de fe, dient:*

Esta és la nostra fe. Esta és la fe de l'Església, que professem orgullosos, en Crist Jesús, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Si es creu oportú, esta fórmula pot ser substituïda per una altra, o bé per algun cant adequat amb el qual tota la comunitat expresse a una veu la seua fe.

Baptisme

153. *El celebrant convida la família a acostar-se a la font i pregunta als pares i als padrins:*

El celebrant:

¿Per tant, voleu que el vostre fill (la vostra filla), **N.**, reba el baptisme en la fe de l'Església, que ara, junt amb vosaltres, tots hem professat?

Pares i padrins:

Sí, ho volem.

I tot seguit el celebrant bateja l'infant, dient:

N., jo et batege en el nom del Pare,

(i immergix l'infant o li tira aigua per primera vegada)

i del Fill,

(i immergix l'infant o li tira aigua per segona vegada)

i de l'Esperit Sant.

(i immergix l'infant o li tira aigua per tercera vegada)

Després del baptisme de l'infant, si es considera oportú, el poble pot fer una breu aclamació (cf. núms. 221-222).

Si el baptisme se celebra per infusió, convé que siga el pare o la mare qui sostinga l'infant; no obstant això, allà on es considere que val més conservar el costum vigent fins ara, ho podrà fer el padrí o la padrina.

Quan el baptisme es fa per immersió, correspon a les mateixes persones agafar l'infant quan el trauen de l'aigua.

Unció amb el sant crisma

154. *Després el celebrant diu:*

Déu totpoderós, Pare del nostre Senyor Jesucrist, que t'ha deslliurat del pecat i t'ha engendrat de nou per l'aigua i per l'Esperit Sant, et consagra amb el crisma de la salvació, a fi que, incorporat (incorporada) al seu poble, sigues sempre membre de Crist sacerdot, profeta i rei, per a la vida eterna.

Tots:

Amén.

Després, el celebrant unguix la coroneta del batejat amb el sant crisma, sense dir res.

Imposició del vestit blanc

155. *El celebrant diu:*

N., ets ja una nova criatura i t'has revestit de Crist. Que este vestit blanc siga per a tu signe de la teua dignitat; ajudat (ajudada) amb la paraula i l'exemple dels teus familiars, guarda esta dignitat sense taca fins a la vida eterna.

Tots:

Amén.

I s'imposa a l'infant un vestit blanc. Seria molt convenient que la mateixa família aportara este vestit blanc.

Entrega del ciri encés

156. *Després, el celebrant pren el ciri pasqual i diu:*

Rebeu la llum de Crist.

I un de cada família (per exemple, el pare o el padrí) encén el ciri de l'infant en la flama del ciri pasqual. Després el celebrant diu:

A vosaltres, pares i padrins, l'Església vos confia esta llum. Manteniu-la encesa, a fi que el vostre fill (la vostra filla), il·luminat (il·luminada) per Crist, camine sempre com a fill (filla) de la llum, persevera en la fe, i, quan el Senyor torne, pugui eixir-li a l'encontre amb tots els sants i visca eternament en el cel.

«Efatà»

157. Si el celebrant ho considera convenient, pot fer el ritu de l'«Efatà»; amb el dit polze, toca les orelles i la boca de l'infant, dient:

Jesús va fer que els sords pogueren sentir i els muts pogueren parlar. Que ell et concedisca poder escoltar prompte la seua paraula i professar la fe, a lloança i glòria de Déu Pare.

Tots:

Amén.

CONCLUSIÓ DEL RITU

158. *Si el baptisme no s'ha celebrat en el presbiteri, es va en processó a l'altar, portant encés el ciri de l'infant acabat de batejar.*

Seria bo que durant la processó es cantara un cant baptismal, per exemple:

Tots els qui heu sigut batejats en Crist,
vos heu revestit de Crist.
Al·leluia, al·leluia.

També es poden triar lliurement els cants proposats en els núms. 221-222.

Recitació de l'oració del Senyor

159. *El celebrant, dret davant de l'altar, es dirigix als pares i als padrins i a tots els presents amb les paraules següents o unes de semblants:*

Estimats germans, este xiquet (esta xiqueta) ha nascut de nou pel baptisme, i li diem fill (filla) de Déu, i ho és. Un altre dia, per la confirmació rebrà la plenitud de l'Esperit Sant i, quan s'acostarà a l'altar, participarà de la taula del sacrifici de Crist i, en l'Església, invocarà Déu com a pare.

Ara, nosaltres, com a fills de Déu, ja que hem rebut el seu Esperit d'adopció, preguem en nom d'ell (d'ella), tots units, com el Senyor ens va ensenyar a pregar.

I tots, juntament amb el celebrant, diuen:

Pare nostre, que esteu en el cel.
Siga santificat el vostre nom.
Vinga a nosaltres el vostre regne.
Faça's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos, Senyor, el dia de hui.
I perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors.
I no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Amén.

Benedicció

160. *Després, el celebrant beneïx la mare —que porta el fill als braços—, el pares i tots els presents dient:*

El Senyor Déu omnipotent, pel seu Fill, nascut de la Verge Maria, ompli de goig les mares cristianes amb l'esperança de la vida eterna promesa als seus fills; que ell beneïska les mare d'este xiquet (d'esta xiqueta), perquè, així com ara donen gràcies pel fill (per la filla) que han tingut, continuen amb ell (ella) esta acció de gràcies per sempre, en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

El Senyor Déu omnipotent, que dona la vida terrenal i la vida celestial, beneïska el pare d'esta criatura, perquè, juntament amb la seua muller siguen, de paraula i d'obra, els primers a donar al seu fill (la seua filla) testimoni de la fe en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

El Senyor Déu omnipotent ens ha engendrat de nou donant-nos la vida eterna que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant; que ell mateix beneïska abundantament estos fidels seus, perquè sempre i en tot lloc siguen, en el poble cristià, uns membres plens de vida, i concedisca la seua pau a tots els ací presents, en Crist Jesús Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

També es poden triar lliurement les fórmules de benedicció proposades en els núms. 223-226.

Després de la benedicció, si es considera oportú, tots els presents canten un càntic apropiat que expresse l'alegria pasqual i l'acció de gràcies, o bé el càntic de Maria, el Magnificat.

On hi ha el costum de portar l'infant batejat a l'altar de la Mare de Déu, és bo conservar-lo.

**BAPTISME D'UN INFANT
EN PERILL DE MORT**

RITU BREU DEL BAPTISME

161. *Preparada l'aigua, encara que no estiga beneïda, es reunixen al voltant de l'infant malalt els pares, els padrins i, si és possible, alguns familiars i amics. El ministre (sacerdot, diaca o laic) comença la pregària dels fidels:*

Germans, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist, per este infant que rebrà la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Incorporeu, Senyor, pel baptisme, este infant a la vostra Església.

℞ Vos preguem que ens escolteu. *O bé:* Vos ho demanem, Senyor. *O bé:* Escolteu-nos, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Feu-lo fill vostre (Feu-la filla vostra) pel baptisme.

℞ Vos preguem que ens escolteu.

— Feu que, incorporat (incorporada) al misteri pasqual de Crist pel baptisme, compartisca amb ell la seua resurrecció.

℞ Vos preguem que ens escolteu.

— Renoveu la gràcia del baptisme en tots els qui estem ací.

℞ Vos preguem que ens escolteu.

— Feu que tots els deixebles de Crist, batejats perquè formen un sol cos, visquen sempre units en la fe i en l'amor.

℞ Vos preguem que ens escolteu.

162. *La pregària dels fidels acaba amb la súplica següent:*

Oh Déu, Pare del nostre Senyor Jesucrist,
font de la vida i de l'amor,
vós alleugeriu el dolor dels pares
vetlant pels seus fills en perill,
i reveleu els designis del vostre amor
al donar-nos la nova vida del baptisme.

Escolteu benignament la nostra súplica
i no permeteu que este infant

sigués dominat pel pecat,
ans admeteu-lo en el regne del vostre Fill.

Per esta aigua i pel poder de l'Esperit Sant,
feu que este infant
a qui posem el nom de **N.**,
configurat en el misteri pasqual
del vostre Crist,
sigués fill vostre (filla vostra)
i obtinga l'herència del mateix Crist,
a fi que, en l'Església, pugui viure unit a vós,
amb el vostre Fill unigènit i l'Esperit Sant,
pels segles dels segles.

R. Amén.

163. *Ara es fa la professió de fe. El ministre invita els presents amb estes paraules:*

Recordant el nostre baptisme, professem la fe en Jesucrist, que és la fe de
l'Església, en la qual són batejats els infants.

I després pregunta:

¿Creieu en Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra?

R. Sí, hi crec.

V. ¿Creieu en Jesucrist, el seu Fill únic i Senyor nostre, que nasqué de la
Verge Maria, patí, fou sepultat, ressuscità d'entre els morts i està assegut
a la dreta del Pare?

R. Sí, hi crec.

V. ¿Creieu en l'Esperit Sant, la santa Església catòlica, la comunió dels
sants, la resurrecció dels morts i la vida eterna?

R. Sí, hi crec.

164. *Si es considera oportú, la professió de fe també es pot fer recitant el símbol:*

Crec en un sol Déu, Pare totpoderós,
creador del cel i de la terra.

I en Jesucrist, el seu Fill únic, Senyor nostre;
que fou concebut per obra de l'Esperit Sant,
nasqué de la Verge Maria;

patí en temps de Ponç Pilat,
fou crucificat, mort i sepultat;
davallà als inferns,
el tercer dia ressuscità d'entre els morts;
se'n pujà al cel,
on seu a la dreta de Déu Pare totpoderós,
i tornarà a jutjar els vius i els morts.

Crec en l'Esperit Sant,
la santa Església catòlica,
la comunió dels sants,
la remissió dels pecats,
la resurrecció dels morts
i la vida eterna.

Amén.

165. *Després el ministre bateja l'infant, dient:*

N., jo et batege en el nom del Pare,
(i immergix l'infant o li tira aigua per primera vegada)

i del Fill,
(i immergix l'infant o li tira aigua per segona vegada)

i de l'Esperit Sant.
(i immergix l'infant o li tira aigua per tercera vegada)

166. *Es pot fer la imposició del vestit blanc, ometent els altres ritus. El ministre diu:*

N., ets ja una nova criatura i t'has revestit de Crist. Que este vestit blanc siga per a tu signe de la teua dignitat; guarda-la sense taca fins a la vida eterna.

℞ Amén.

167. *La celebració acaba amb la recitació del pàrenostre:*

Pare nostre, que esteu en el cel.
Siga santificat el vostre nom.
Vinga a nosaltres el vostre regne.
Faça's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos, Senyor, el dia de hui.
I perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors.
I no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Amén.

168. *Si cap dels presents és capaç de dirigir la celebració descrita, qualsevol fidel pot batejar dient el credo i, després, tirant aigua damunt del qui ha de ser batejat amb la fórmula pròpia (cf. núm. 165). Si les circumstàncies ho demanen, fins i tot es pot ometre la recitació del credo.*

En cas de perill de mort imminent, ometent tots els altres ritus, n'hi ha prou amb que el ministre tire aigua damunt de l'infant, dient les paraules acostumades (cf. núm. 165). Sempre que siga possible, convé que el ministre estiga acompanyat d'un o de dos testimonis.

**PRESENTACIÓ A L'ESGLÉSIA
D'UN INFANT JA BATEJAT**

RITU D'ACOLLIMENT

169. *El sacerdot o el diaca celebrant, revestit amb alba o sobrepellís i estola i també, si es vol, pluvial, de color festiu, s'adreça a la porta de l'església acompanyat dels ministres, o bé al lloc de l'església on hi ha reunits els pares i els padrins amb l'infant. Mentrestant els fidels, si es considera oportú, canten un salm o un himne apropiat.*

El celebrant saluda els presents, especialment els pares i els padrins, lloant-los per haver batejat l'infant sense tardar; dona gràcies a Déu i felicita els pares perquè l'infant ha recobrat la salut.

El celebrant pregunta primerament als pares:

¿Quin nom heu posat al vostre fill (a la vostra filla)?

Pares:

N.

Celebrant:

¿Què demaneu a l'Església de Déu per al vostre fill (per a la vostra filla), N., que ja està batejat (batejada)?

Pares:

Que tota la comunitat sàpia que ja ha sigut rebut (rebuda) en l'Església.

La primera resposta, la pot donar una altra persona si, segons els costums del lloc, té el dret d'imposar el nom.

Els pares poden contestar la segona vegada amb unes altres paraules, per exemple:

Que ja està batejat (batejada). *O bé:* Que ja és cristià (cristiana), etc.

170. *El celebrant parla als pares amb estes o amb unes altres paraules semblants:*

Ara que porteu a l'Església este xiquet (esta xiqueta) que ja ha sigut batejat (batejada), ¿sabeu que vos heu compromés a educar-lo (-la) en la fe, perquè complisca el manament d'amar Déu i el proïsme com Crist ens va ensenyar?

Pares:

Sí, ho sabem.

171. *Després, el celebrant, dirigint-se als padrins, els pregunta, amb estes o amb unes altres paraules semblants:*

I vosaltres, padrins, ¿esteu disposats a ajudar els pares d'estos infants en el compliment del seu deure?

Padrins:

Sí, hi estem disposats.

172. *Després, el celebrant continua:*

N., la comunitat cristiana, que amb els teus pares dona gràcies a Déu, t'acull amb gran alegria i dona testimoni que has sigut rebut (rebuda) per l'Església. En nom d'ella, jo et senye amb el senyal de Crist, que t'ha donat la vida en el baptisme i ja t'ha incorporat a la seua Església.

I senya l'infant en el front, sense dir res.

Després convida els pares —i, si ho troba oportú, també els padrins— a fer el mateix, dient:

I vosaltres, pares (i padrins), feu també sobre ell (ella) el senyal de la creu.

LITÚRGIA DE LA PARAULA

173. *El celebrant convida els pares, els padrins i els altres assistents a participar en la celebració de la Paraula de Déu. Si les circumstàncies ho permeten, es va en processó fins al lloc previst, cantant, per exemple, el salm 85 (84), 7.8.9.*

Lectures bíbliques i homilia

174. *Es lligen una o dos de les perícopes següents, si es considera oportú. Tots els presents s'assenten per a escoltar.*

Jo 3, 1-6 «Ningú podrà entrar en el regne de Déu sense haver nascut de l'aigua i de l'Esperit» (núm. 203).

Mt 28, 18-20 «Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant» (núm. 199).

Mc 1, 9-11 «Joan va batejar Jesús en el Jordà» (núm. 200).

Mc 10, 13-16 «Deixeu que els infants vinguen a mi» (núm. 201).

També es poden triar les lectures que hi ha en l'apèndix, núsms. 184-209, o bé unes altres, d'acord amb la voluntat o el profit dels pares (per exemple, 1Re 17, 17-24; 2Re 4, 8-37).

Entre les lectures es poden cantar els salms responsorials i els versos proposats en els números 194-197.

Acabada la lectura, el celebrant fa una homilia breu per a il·lustrar els textos llegits i ajudar els presents a entendre millor el misteri del baptisme i animar-los a assumir més intensament els deures que se'n deriven, sobretot per als pares i els padrins.

Després de l'homilia, o bé després o durant la lletania, es recomana que tots els presents observen uns moments de silenci, en els quals el celebrant convida els assistents a pregar de tot cor. A continuació, si el cas ho permet, es fa un cant apropiat.

Pregària del fidels

175. *Ara es fa la pregària dels fidels.*

Celebrant:

Germans, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist, per este infant, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

Lector:

Senyor, que este infant es recorde sempre del baptisme que ha rebut i de la salut que Déu li ha tornat. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

Lector:

Que siga sempre, en l'Església, un membre ple de vida. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Que escolte l'evangeli, el complisca i en done testimoni. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Que un dia pugui participar amb alegria en la taula del vostre sacrifici.
Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Que ame Déu nostre Senyor i el proïsme, com ens va ensenyar. Preguem
al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Que, ajudat per la paraula i l'exemple dels cristians, cresca en santedat i
saviesa. Preguem al Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

Lector:

Que tots els cristians visquen sempre units en la fe i l'amor. Preguem al
Senyor.

Tots:

Vos ho demanem, Senyor.

176. *Després, el celebrant convida els assistents a invocar els sants:*

Santa Maria, mare de Déu
Sant Josep,

pregueu per nosaltres.
pregueu per nosaltres.

Sant Joan Baptista, pregueu per nosaltres.
 Sant Pere i sant Pau, pregueu per nosaltres.

Es poden afegir els noms d'altres sants, especialment els dels patrons de l'infant, de l'església o del lloc:

Sant (a) N.

Sant (a) N.

S'acaba així:

Tots els sants i les santes de Déu, pregueu per nosaltres.

177. Acabades les invocacions, el celebrant diu:

Oh Déu, Pare del nostre Senyor Jesucrist,
 font de la vida i de l'amor,
 vós vos manifesteu bo
 en les sol·licituds dels pares,
 provident en els perills dels infants
 i salvador en el seu baptisme.

L'Església, donant-vos gràcies,
 vos suplica per N.,
 que heu fet passar de les tenebres
 a la vostra llum admirable,
 i pel baptisme l'heu pres (presa)
 com a fill vostre (filla vostra)
 i l'heu fet (feta) temple de l'Esperit Sant:
 ajudeu-lo (-la) sempre
 en els perills d'esta vida
 i enfortiu-lo (-la),
 amb la virtut de Crist Salvador,
 en la lluita per a aconseguir el vostre regne.

Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

RITUS EXPLICATIUS

Unció amb el sant crisma

178. *El celebrant diu:*

Déu totpoderós, Pare del nostre Senyor Jesucrist, que t'ha deslliurat del pecat i t'ha engendrat de nou per l'aigua i per l'Esperit Sant, et consagra amb el crisma de la salvació, a fi que, incorporat (incorporada) al seu poble, sigues sempre membre de Crist sacerdot, profeta i rei, per a la vida eterna.

Tots:

Amén.

I unguix la coroneta de l'infant amb el sant crisma, sense dir res.

Imposició del vestit blanc

179. *El celebrant diu:*

N., ets ja una nova criatura i t'has revestit de Crist. Que este vestit blanc siga per a tu signe de la teua dignitat; ajudat (ajudada) amb la paraula i l'exemple dels teus familiars, guarda esta dignitat sense taca fins a la vida eterna.

Tots:

Amén.

Entrega del ciri encés

180. *Després, el celebrant pren el ciri pasqual i diu:*

Rebeu la llum de Crist.

I un de cada família (per exemple, el pare o el padri) encén el ciri de l'infant en la flama del ciri pasqual. Després el celebrant diu:

A vosaltres, pares i padrins, l'Església vos confia esta llum. Manteniu-la encesa, a fi que el vostre fill (la vostra filla), il·luminat (il·luminada) per Crist, camine sempre com a fill (filla) de la llum, perseverere en la fe, i, quan el Senyor torne, pugui eixir-li a l'encontre amb tots els sants i visca eternament en el cel.

Si resulta oportú, es fa el càntic baptismal del núm. 133, o un altre dels indicats en els núsms. 221-222.

CONCLUSIÓ DEL RITU

Recitació de l'oració del Senyor

181. El celebrant, dret davant de l'altar, es dirigix als pares i als padrins i a tots els presents amb les paraules següents o unes de semblants:

Estimats germans, este xiquet (esta xiqueta) ha nascut de nou pel baptisme, i li diem fill (filla) de Déu, i ho és. Un altre dia, per la confirmació rebrà la plenitud de l'Esperit Sant i, quan s'acostarà a l'altar, participarà de la taula del sacrifici de Crist i, en l'Església, invocarà Déu com a pare.

Ara, nosaltres, com a fills de Déu, ja que hem rebut el seu Esperit d'adopció, preguem en nom d'ell (d'ella), tots units, com el Senyor ens va ensenyar a pregar.

I tots, juntament amb el celebrant, diuen:

Pare nostre, que esteu en el cel.
Siga santificat el vostre nom.
Vinga a nosaltres el vostre regne.
Faça's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.

El nostre pa de cada dia
doneu-nos, Senyor, el dia de hui.
I perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors.
I no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.

Amén.

Benedicció

182. Després, el celebrant beneïx la mare —que porta el fill als braços—, el pares i tots els presents dient:

El Senyor Déu omnipotent, pel seu Fill, nascut de la Verge Maria, ompli de goig les mares cristianes amb l'esperança de la vida eterna promesa als seus fills; que ell beneïska la mare d'este xiquet (d'esta xiqueta), perquè, així com ara dona gràcies pel fill (per la filla) que ha tingut, continue

amb ell (ella) esta acció de gràcies per sempre, en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

El Senyor Déu omnipotent, que dona la vida terrenal i la vida celestial, beneïska el pare d'esta criatura, perquè, juntament amb la seua muller siguen, de paraula i d'obra, els primers a donar al seu fill (la seua filla) testimoni de la fe en Jesucrist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

El Senyor Déu omnipotent ens ha engendrat de nou donant-nos la vida eterna que ve de l'aigua i de l'Esperit Sant; que ell mateix beneïska abundantament estos fidels seus, perquè sempre i en tot lloc siguen, en el poble cristià, uns membres plens de vida, i concedisca la seua pau a tots els ací presents, en Crist Jesús Senyor nostre.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

També es poden triar lliurement les fórmules de benedicció proposades en els núms. 223-226.

183. *Després de la benedicció, si es considera oportú, tots els presents canten un càntic apropiat que expresse l'alegria pasqual i l'acció de gràcies, o bé el càntic de Maria, el Magníficat.*

On hi ha el costum de portar l'infant batejat a l'altar de la Mare de Déu, és bo conservar-lo.

El ritu descrit també s'observarà quan l'infant batejat és portat a l'església després que s'hagen resolt altres dificultats (per exemple, una persecució, desavinences entre els pares o familiars, etc.), que impidiren la celebració del baptisme en l'església. En estos casos, el celebrant adaptarà les monicions, les lectures i les intencions de la pregària dels fidels, a les circumstàncies de l'infant.

LECCIONARI PER AL BAPTISME D'INFANTS

Els textos d'este leccionari s'han disposat seguint l'orde de la Bíblia.

Convé notar que el ritual destaca els textos següents:

Jo 3, 1-6 (núm. 203).

Mt 28, 18-20 (núm. 199).

Mc 1, 9-11 (núm. 200).

Mc 10, 13-16 (núm. 201).

Els israelites caminaren per terra eixuta enmig del mar

184. *El pas del mar Roig, que prefigura la Pasqua del Senyor, és també figura del baptisme cristià (1Co 10, 1-11).*

El baptisme és un misteri d'alliberament: ens deslliura de l'esclavitud de Satanàs i del pecat. Les forces del mal, que Crist va vèncer en la creu (Col 2, 15), simbolitzades per l'exèrcit del faraó, són aniquilades en l'aigua baptismal; el baptisme destrueix en nosaltres el pecat (Rm 6, 6; Ef 1, 7). De l'aigua baptismal sorgix un raça nova, el nou Israel, el poble de la nova Aliança.

El baptisme de la Pasqua del cristià: pas d'una situació d'esclavitud a una existència nova de llibertat i salvació.

Lectura del llibre de l'Èxode

14, 15 – 15, 1

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès:

— «¿Per què t'aclames a mi? Ordena als israelites que es posen en marxa, i tu alça la vara, estén la mà cap al mar i es partirà en dos, a fi que els israelites caminen per terra eixuta, enmig del mar. Jo faré que els egipcis s'obstinen a penetrar darrere d'ells. I mostraré el meu poder sobre el faraó i sobre tot el seu exèrcit, sobre els seus carros de guerra i els seus soldats. Els egipcis sabran que jo soc el Senyor, quan la meua glòria s'haurà manifestat en el faraó, en els seus carros i en els seus soldats.»

L'àngel de Déu que caminava davant de la formació d'Israel es posà a caminar darrere d'ells. També s'hi va posar la columna de núvol que abans tenien davant, i que ara se situà entre la formació dels egipcis i la d'Israel. Era un núvol tenebrós, i en tota la nit, les dos formacions no s'acostaren l'una a l'altra. Moisès estengué la mà cap al mar, i el Senyor, amb un vent fortíssim de llevant, que durà tota la nit, va fer retirar la mar i la convertí en terra eixuta. Les aigües es partiren i els israelites entraren caminant per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua com una muralla a dreta i esquerra. Els egipcis intentaren perseguir-los, i tota la cavalleria del faraó, amb els carros i els cavallers, entraren darrere d'ells en el llit de la mar.

A la matinada, el Senyor, des de la columna de foc i de núvol, posà la mirada sobre la formació dels egipcis i sembrà la confusió: encallà les rodes dels carros i feia que a les tropes els costara molt avançar.

Els egipcis digueren:

— «¿Fugim d'Israel!, que el Senyor lluita a favor seu contra Egipte.»

Llavors el Senyor digué a Moisés:

— «Estén la mà cap al mar: que es tornen a ajuntar les aigües i que cobrisquen els egipcis, els seus carros i els seus guerrers.»

Moisés estengué la mà cap al mar, i de bon matí, el mar se'n tornà al seu lloc de sempre. Els egipcis, fugitius, se'l van trobar davant, i el Senyor va precipitar-los al mig de les ones. Les aigües van tornar i cobriren els carros amb els cavallers. De totes les tropes del faraó que havien penetrat darrere dels israelites en el llit de la mar, no quedà ni un sol home. Però els israelites caminaven per terra eixuta enmig del mar, amb l'aigua formant com una muralla a dreta i esquerra.

Aquell dia el Senyor salvà Israel de les mans dels egipcis i els israelites veren els egipcis morts a la vora del mar. Quan els israelites veren la gran gesta que el Senyor havia obrat contra Egipte, tot el poble sentí un gran temor de Déu i cregueren en ell i en el seu servent Moisés.

Llavors Moisés i els israelites entonaren este càntic en honor del Senyor.

Paraula de Déu.

II

Dona'ns aigua per a beure

185. *L'aigua que brolla de la roca de l'Horeb, figura del baptisme cristià (1Co 10, 4-6).*

Déu és font d'aigua viva (Is 12, 3; Jr 2, 13; Sl 36 [35], 9). L'aigua és símbol de la vida divina comunicada a l'home. «La profecia es va complir en l'evangeli, quan Crist, que és la roca, va ser traspasat per la llança en la passió» (sant Cebrià). De la passió de Crist van brollar les fonts de la salvació (Jo 19, 31-35; 7, 37-39). El baptisme es presenta com la realització de les aspiracions (set) de la humanitat per la redempció (Is 48, 20-21; 43, 19-21). En contraposició al desert assedegat i estèril, l'aigua abundant simbolitza l'efusió de vida nova i una fecunditat espiritual inesgotable. El do de la vida divina suposa en l'home una confiança total en el poder de Déu; el baptisme és sagrament de la fe.

Lectura del llibre de l'Èxode

17, 3-7

En aquells dies el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisés:

— «¿Per què ens has fet eixir d'Egipte? ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?»

Moisés s'exclamà al Senyor:

— «¿Què puc fer per este poble? Un poc més i m'apedregaran.»

El Senyor li respongué:

— «Passa davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allí davant de tu dalt de la roca, a l'Horeb. Tu pega un colp a la roca i n'eixirà aigua, i tot el poble podrà beure.»

Moisés ho va fer així davant dels ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «¿El Senyor està amb nosaltres o no ho està?»

Paraula de Déu.

III

Abocaré sobre vosaltres aigua pura perquè sigueu purs de tota màcula

186. *En este text es mencionen l'aigua i l'Esperit, els dos elements fonamentals del baptisme. L'aigua és símbol de l'efusió de l'Esperit. Tres efectes del baptisme:*

- a) *Ens purifica (36, 25). L'aigua dissol tota impuresa. L'Esperit esborra tot pecat (1Pe 3, 21; Hb 10, 21). Naaman, netejat de la lepra (2Re 5, 115), és figura del baptisme.*
- b) *Ens fa criatures noves (36, 26-27), a imatge de Crist ressuscitat, primícies de la nova creació (2Co 5, 17; Ef 4, 24).*
- c) *Ens introduïx en el poble de la nova Aliança (36, 24, 28) i ens capacita per a ser fidels al pacte amb Déu (Jr 31, 31-34; Hb 10, 15-17).*

El vestit blanc simbolitza estos tres efectes: purificació, vida nova i pertinença al poble de Déu.

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

36, 24-28

El Senyor em va fer sentir la seua paraula i em digué:

— «Vos prendré d'entre els pobles estrangers,
vos arreplegaré de tots els països
i vos faré vindre a la vostra terra.
Abocaré sobre vosaltres aigua pura
perquè sigueu purs de tota màcula
i de tots els vostres ídols.
Vos donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins de vosaltres;
trauré de vosaltres eixe cor de pedra
i vos en donaré un de carn.
Posaré dins de vosaltres el meu esperit
i faré que seguïu els meus decrets,
que compliu i observeu els meus manaments.
Habitareu el país que vaig donar als vostres pares.
Vosaltres sereu el meu poble, i jo seré el vostre Déu.»

Paraula de Déu.

IV

**Vaig veure que naixia una font d'aigua al costat dret del santuari,
i allà on arribe esta aigua tot viurà**

187. *L'aigua del baptisme naix del costat dret del santuari (47, 1); és a dir, del costat de Crist traspasat en la passió (Jo 2, 21; 19, 31-35). La força del baptisme prové de la passió de Crist:*

- a) *Per a purificar i sanejar el món (47, 8-9. 11): les aigües de Marà (Ex 15, 12-25) i de Jericó (2Re 2, 19-22), endolcides i sanejades de manera miraculosa, són figura de la força salutífera del baptisme; també ho va ser el diluvi (1Pe 3, 20-21), on Déu va purificar la terra exterminant els impius.*
- b) *Per a transformar l'Església en paradís (47, 12), de manera que es complixen les profecies que anunciaven el desert convertit en un verger (Is 35, 6-7; 41, 18-20; 44, 3-4, Jl 3, 18; Jr 17, 8; Za 14, 8). El baptisme ens introduïx novament en el paradís, les portes del qual es van obrir amb la mort del nou Adam (Lc 23, 43). Els quatre rius del paradís (Gn 2, 10-14) prefiguraven les aigües fecundants del baptisme.*

Lectura del llibre del profeta Ezequiel

47, 1-9, 12

En aquells dies, l'home em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que davall del llindar del santuari, que té la façana a l'orient, naixia una font d'aigua que baixava cap a l'orient, pel costat dret del temple, al sud de l'altar.

Tot seguit em va fer eixir del temple per la porta del nord, em va fer pegar la volta per fora fins a la porta exterior que mira a l'orient i vaig veure que l'aigua baixava del costat dret.

Aquell home s'encaminà cap a l'orient amb un cordell en la mà, amidà mil colzades, i em va fer travessar el rierol: l'aigua m'arribava als turmells.

Amidà mil colzades més, em va fer travessar, i l'aigua m'arribava als genolls. N'amidà mil més, però el nivell de l'aigua havia crescut tant que ja no vaig poder travessar.

Era un corrent d'aigua on calia nadar, un riu que no es podia travessar.

Llavors em digué:

— «¿Has vist, fill d'home?»

Després em va fer tornar a la riba del riu. Hi vaig tornar i vaig veure que hi havia molts arbres a banda i banda.

Llavors em digué:

— «Esta aigua corre cap a la conca oriental, baixa a l'Arabà i desemboca en el mar Mort. Entrarà dins de la mar, que és aigua salada, i la sanejarà. Tots els animals vivents que es mouen, allà on arribe el riu, viuran, i hi haura moltíssims peixos quan arriben fins allí estes aigües i sanaran i viuran tots i allà on arribe el riu tot quedarà sanejat. A banda i banda del riu creixerà tota classe d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre

tindran fruit. Cada mes donaran una collita nova, perquè l'aigua que els rega naix del santuari. Els seus fruits serviran d'aliments i les seues fulles seran un remei.»

Paraula de Déu.

LECTURES DE LES CARTES APOSTÒLIQUES

I

Pel baptisme hem sigut sepultats amb Crist en la mort, perquè també nosaltres mamprenguem una nova vida

188. *El baptisme és incorporació a Crist en la seua mort i resurrecció; és una participació sacramental en el misteri pasqual (Col 2, 12-13; 3, 1-13).*

- a) *El ritu de la immersió simbolitza la nostra sepultura amb Crist (6, 4; Col 2, 12). L'home que érem abans ha sigut crucificat amb Crist (6, 6; Ga 2, 19; 5, 24; 6, 14), «hem mort amb Crist» (6, 8, 11; Col 3, 3). El diluvi i el pas del mar Roig prefiguraren este aspecte del baptisme com a mort per al pecat.*
- b) *L'eixida de les aigües significa la resurrecció de Crist d'entre els morts. El baptisme ens fa participar en la vida nova del ressuscitat (6, 5-6; Col 2, 12): açò vol significar el ciri que s'encén en la flama del ciri pasqual. El poble que naix de l'aigua baptismal és una «Església de ressuscitats» (sant Ambrós).*

A partir del baptisme, la vida cristiana ha de ser una vida pasqual: de mort per al pecat i de vida en Crist per a Déu (6, 11).

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

6, 3-5

Germans:

Tots els qui hem sigut batejats en Jesucrist, hem sigut submergits en la seua mort.

Pel baptisme hem sigut sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres mamprenguem una nova vida.

I si nosaltres hem sigut units a ell en una mort com la seua, també ho serem en una resurrecció com la seua.

Paraula de Déu.

II

Ens destinà a ser imatges vives del seu Fill

189. *El baptisme ens introduïx en la història de la salvació: Déu complix els seus plans de salvar-nos en el seu Fill i per ell.*

- a) *El baptisme expressa i realitza l'elecció i la crida de Déu (8, 28-30; Dt 7, 7; Is 41, 8; 48, 12), Esta elecció és un prov de l'amor de Déu (Dt 7, 8; Os 11, 1). El baptisme ens aplica la mort de Crist, que va ser la prova màxima de l'amor de Déu als hòmens (8, 32).*
- b) *La salvació consistix en la nostra configuració amb Crist (8, 29-30). El baptisme realitza una primera configuració amb Crist: restaura en nosaltres la imatge divina destruïda pel pecat (1Co 15, 49; 2Co 3, 18; Col 3, 10). Això ens fa fills de Déu en el Fill (Ga 4, 6-7; Rm 8, 15).*
- c) *El baptisme posa així les bases de la seguretat i de l'optimisme cristià (8, 31-32). Ens fa escapar de la ira de Déu (Mt 3, 7-10), realitza en nosaltres la salvació i ens dona l'esperança de la glòria (8, 30).*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

8, 28-32

Germans:

Nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seua; perquè ell, que els coneixia d'abans que existiren, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha sigut així el primogènit de molts germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica. Si tenim Déu amb nosaltres, ¿qui tindrem en contra? Ell, que no va compadir el seu propi fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

Paraula de Déu.

III

Tots nosaltres hem sigut batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos

190. *El baptisme ens incorpora a l'Església en virtut de l'Esperit que ens comunica.*

- a) *L'aigua baptismal, fecundada per l'Esperit, simbolitza l'efusió de l'Esperit (Is 32, 15). En el baptisme «bevem l'Esperit» (12, 13), que va brollar del costat de Crist com una font (Jo 7, 37-39; 19, 31-35).*
- b) *La unitat del cos de Crist és obra de l'Esperit: en l'encarnació (Lc 1, 35), en Pentecosta (Fets 1, 4), en el baptisme (12, 13; Ef 4, 4). L'Esperit introduïx l'amor en els nostres cors (Rm 5, 5), que és vincle d'unió entre tots els batejats (Ga 3, 28).*

El creixement de l'Església en la unitat per l'amor és responsabilitat de tots els cristians, com una exigència del baptisme.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint 12, 12-13

Germans:

Crist és com el cos humà: és u, encara que tinga molts membres, ja que tots els membres, encara que en siguen molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem sigut batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i a tots se'ns ha donat com a beguda el mateix Esperit.

Paraula de Déu.

IV

Tots els qui heu sigut batejats vos heu revestit de Crist

191. *El baptisme ens incorpora a Crist, és a dir, ens fa membres del cos de Crist, que és l'Església.*

- a) *L'efecte cabdal del baptisme és realitzar la nostra unió vital amb Crist mort i ressuscitat (3, 27). Crist es convertix en eixe vestit nou que ens cobrix interiorment i que ens fa un sol cos amb ell, l'home nou (Col 3, 10; Ef 4, 24), partícips de la seua filiació divina (3, 26). El vestit blanc simbolitza esta condició nova creada en nosaltres pel baptisme.*
- b) *Entre tots els qui «som una sola cosa en Jesucrist» (3, 28), el baptisme dona origen a una comunitat perfectament una, que té com a principi ontològic nou l'Esperit (Ef 4, 3-4). Germans de Crist i germans entre nosaltres, els batejats formem una família que té dret a la familiaritat amb Déu, que els primers pares van perdre pel pecat (Gn 3, 10).*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia 3, 26-28

Germans:

Tots vosaltres, per la fe, sou fills de Déu en Jesucrist.

Tots els qui heu sigut batejats per a unir-vos a Crist, vos heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots som una sola cosa en Jesucrist.

Paraula de Déu.

V

Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme

192. *El baptisme ens introduïx en un misteri de comunió amb Crist, amb els germans, amb la Trinitat.*

- a) *Formem amb Crist «un sol cos i un sol esperit» (4, 4; 1Co 6, 17), un sol home. D'ara en avant, l'existència del batejat serà una «vida en Crist» (3, 17; Ga 2, 20).*
- b) *Formem amb tots els batejats un sol cos, uns sola família (4, 4. 6): tenim tots la mateixa fe, el mateix principi d'unitat que és l'Esperit, els mateixos sagraments, els mateix Pare. La llei fonamental d'esta comunitat és l'amor.*
- c) *Entrem en comunió amb Déu en la vida trinitària (1Jo 1, 3): entrem en la família de Déu; som fills de Déu i hereus del seu regne.*

Exigència del baptisme: cultivar les virtuts que salvaguarden la unitat de l'Església (4, 2-3).

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

4, 1-6

Germans:

Jo, presoner per causa del Senyor,
 vos demane que visqueu d'una manera digna
 la vocació que heu rebut,
 amb tota humilitat i mansuetud,
 amb paciència,
 suportant-vos amb amor els uns als altres,
 procurant conservar la unitat de l'Esperit
 amb els lligams de la pau.

Un sol cos i un sol Esperit,
 com és també una sola l'esperança
 que naix de la vocació que heu rebut.

Un sol Senyor,
 una sola fe,
 un sol baptisme,
 un sol Déu i Pare de tots,
 que està per damunt de tot,
 actua a través de tot i està present en tot.

Paraula de Déu.

VI

Vosaltres sou un poble elegit, un regne sacerdotal

193. *El baptisme és incorporació a l'Església, que és «temple espiritual» i regne sacerdotal.*

- a) *El baptisme fa de nosaltres les pedres vives amb què s'edifica el nou Israel (2, 5). recorda les purificacions rituals prescrites per la llei per a fer una persona o un lloc apte per al culte (Nm 19, 2-10; Dt 23, 10-11). Jesús va parlar del seu propi cos com un temple destruït i edificat en tres dies en el context de la purificació del temple (Jo 2, 19). El baptisme ens fa membres d'eixe cos (Ef 2, 18-22).*
- b) *Pel baptisme entrem a formar part del nou Israel, poble de sacerdots, reis i profetes (2, 5; Ex 19, 5-6; Ap 1, 6; 5, 10). D'ara en avant la vida del batejat serà un testimoni del regne i una ofrena permanent (2, 5. 9; Rm 12, 1). Això vol significar la unció amb el sant crisma del baptisme.*

Lectura de la primera carta de sant Pere

2, 4-5. 9-10

Germans:

Acostant-vos al Senyor, pedra viva, rebutjada pels hòmens, però escollida i preciosa als ulls de Déu, també vosaltres, com a pedres vives, sou edificats per Déu com a casa de l'Esperit, per a un sacerdoti sant, que oferisca sacrificis espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist.

Però vosaltres sou «poble elegit, regne sacerdotal, nació sagrada, possessió reservada», a fi que «proclameu les obres poderoses» d'aquell que vos ha cridat a eixir de les tenebres per a entrar a la seua llum admirable.

Vosaltres que en altre temps no éreu poble, ara sou poble de Déu; no éreu compadits, però ara ell s'ha compadit de vosaltres.

Paraula de Déu.

SALMS RESPONSORIALS

I

194. Sl 23 (22), 1-3a. 3b-4. 5-6 (R: 1).

Este salm, que canta una serena confiança, ens proporciona imatges elementals (verdor, aigua, camí) que fan referència a una aplicació directa al ritu baptismal. Importa assenyalar l'íntima correlació entre els tres sacraments de la iniciació cristiana: el «repòs vora l'aigua» del baptisme, el «retorn» de la confirmació, la «taula» i la «copa» de l'eucaristia, que guien el cristià cap a la «casa del Senyor».

Ÿ. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

R. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

Ÿ. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.
Em fa descansar en prats deliciosos;
em porta al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna les forces.
Em guia per camins segurs,
per amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

Ÿ. Ni que passe per la vall tenebrosa
no tinc por de cap mal.
Vós esteu a la meua vora:
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta.

R. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

Ÿ. Davant de mi pareu taula vós mateix,
enfrent del meus enemics;
ungiu el meu cap amb perfums,
ompliu fins a la vora la meua copa.

R. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

Ÿ. Ausades que la vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida.
I viuré anys i més anys
en la casa del Senyor.

R. El Senyor és el meu pastor: no em falta res.

II

195. Sl 27 (26), 1.7-8a.8b-9abc.13-14 (R: 1a).

La confiança domina íntegrament l'esperit d'este salm. Déu protegix en el seu temple els qui hi entren pel baptisme. Cal buscar sempre el rostre i la presència de Déu. Tota la vida del cristià batejat ha de tindre una tònica d'esperança, que mira cap a la consumació per mitjà de l'Església terrenal, que és imatge i preparació de l'Església celestial.

V. El Senyor m'il·lumina i em salva.

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

V. El Senyor m'il·lumina i em salva,
¿qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegix la meua vida,
¿qui em pot fer feredat?

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

V. Escolteu el meu clam, Senyor,
compadiu-vos de mi, responeu-me.
De part vostra, el cor em diu:
«Busqueu la meua presència.».

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

V. Buscar-la és el que vull;
No m'amagueu la mirada.
No vos indigneu fins a rebutjar el vostre servent.
Vós que sou la meua ajuda.

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

V. Estic segur que em beneficiaré en esta vida
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor.
¿Sigues valent! Conserva el coratge.
Espera en el Senyor.

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

III

196. Sl 34 (33), 2-3. 6-7. 8-9. 14-15. 16-17. 18-19 (R: 6a o 9a).

Este salm comença amb un acte de lloança, contemplant Déu en glòria i claredat. Esta contemplació és saborosa i és benaventurança. El cristià batejat ha de ser fidel a Déu, observar els seus manaments, així experimentarà la proximitat de Déu.

V. Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)

- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seua lloança.
La meua ànima es glorieja en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho senten.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum
i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva de totes les seues preocupacions.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ L'àngel del Senyor acampa
entorn dels seus fidels per a protegir-los.
Tasteu i veureu que bo que és el Senyor;
feliç l'home que es refugia en ell.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ Guarda't la llengua del mal,
que no diguen res de fals els teus llavis
Decanta't del mal i fes el bé,
busca la pau, procura aconseguir-la.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ Els ulls del Senyor vetlen pels justos,
els escolta quan criden auxili
El Senyor es gira contra els malfactors
per a esborrar de la terra el seu record.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)
- ℣ Als qui clamen al Senyor, ell els escolta
i allibera de tots els perills.
El Senyor està prop dels cors que patixen,
salva els hòmens abatuts d'esperit.
- ℞ Alceu la mirada cap a ell: vos omplirà de llum.
(o Tasteu i veureu que bo que és el Senyor.)

I

Déu ama tant el món que ha donat el seu Fill únic;
tots els qui creuen en ell tenen vida eterna.

Jo 3, 16

II

Jo soc la llum del món, diu el Senyor;
qui em seguisca tindrà la llum de la vida.

Jo 8, 12

III

Jo soc el camí, la veritat i la vida, diu el Senyor:
ningú arriba al Pare sinó per mi.

Jo 14, 5

IV

Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme.
Un sol Déu i Pare.

Ef 4, 5-6

V

El nostre Salvador Jesucrist ha destruït la mort
i ha fet resplandir la vida per mitjà de l'evangeli.

2Tm 1, 10b

VI

Vosaltres sou un poble elegit,
un regne sacerdotal, una nació sagrada;
proclameu l'alabança
d'aquell que vos ha cridat del país de les tenebres
a la seua llum admirable.

1Pe 2, 9

LECTURES DE L'EVANGELI

I

Este és el manament més gran i el primer de tots

198. *Pel baptisme ingressem en l'Església, poble de la nova Aliança.*

- a) *El baptisme és un pacte amb Déu: la nostra ratificació de l'Aliança que Déu ha fet amb el seu poble. La idea de l'Aliança està present en les figures veterotestamentàries del baptisme: diluvi (Gn 9, 9-17), circumcisió (Gn 17, 2-14), pas del mar Roig (Ex 24, 1-11). La mort de Crist, en la qual som batejats (Rm 6, 3), és el sacrifici de la nova Aliança.*
- b) *La característica principal de la nova Aliança és l'amor (Jo 13, 35), resum de tota la llei (22, 40; Rm 13, 8-10; Ga 5, 14; Col 3, 14). L'ànima de la fidelitat a l'Aliança és també l'amor (Jo 14, 15. 21. 23-24; 15, 9-10; 2Jo 6). En el baptisme, l'Esperit infon l'amor en els nostres cors (Rm 5, 5).*

Les renúncies i la professió de fe són l'expressió de la nostra adhesió a l'Aliança en el baptisme.

✠ **Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu**

22, 35-40

En aquell temps, un mestre de la llei, per a provar Jesús, li va fer esta pregunta:

— «Mestre, ¿quin és el manament més gran de la llei?»

Jesús li contestà:

— «Ama el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament.

Eixe és el manament més gran i el primer de tots.

El segon és molt paregut:

Ama els altres com a tu mateix.

Tots els manaments escrits en els llibres de la llei i dels profetes venen d'eixos dos.»

Paraula del Senyor.

II

**Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los
en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant**

199. *En cada bateig, la fórmula trinitària recorda esta orde de Jesús i ens descobreix el sentit de la missió de l'Església i el misteri del nostre baptisme.*

- a) *Crist ressuscitat, present pel seu Esperit en l'Església (28, 20), exercix el seu poder salvador en el baptisme. El baptisme, com la columna de núvol per als israelites en el desert (figura del baptisme: 1Co 10, 1-2, 6), és signe de la presència i protecció del Senyor (Ex 13, 21-22; 14, 19-20).*
- b) *En incorporar-nos a l'Església, imatge de la Trinitat (Jo 17, 21-23), el baptisme renova en nosaltres la imatge del creador (Col 3, 10), ens fa fills de Déu, ens introduïx en la comunió de la vida trinitària (28, 19; 1Jo 1, 3; 2, 24-25) i ens fa partícips de la mateixa vida de Déu (2Pe 1, 4). D'ara en avant, la nostra vida ha de ser digna d'eixe origen sublim (28, 19).*

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

28, 16-20

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Però alguns dubtaren. Jesús s'acostà i els digué:

— «Se m'ha donat plena autoritat en el cel i en la terra. Aneu a fer deixebles de tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo vos he manat. Jo estaré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Paraula del Senyor.

III

Joan va batejar Jesús en el Jordà

200. *El baptisme de Jesús és figura i fonament del baptisme cristià, perquè prefigura els efectes principals del nostre baptisme.*

Per a Jesús, el baptisme en el Jordà, amb la humiliació i glorificació que va significar, va ser com una anticipació del baptisme sagnant de la creu (Mc 10, 38-39; Lc 12, 50), en el qual també nosaltres som batejats (Rm 6, 3). El baptisme ens obri les portes del cel, tancades pel pecat; d'ara en avant, la nostra pàtria és el cel (Fl 3, 20). L'Esperit s'infon al batejat com una unció (Tt 3, 5-6), que ens fa fills de Déu, objecte de les predileccions del Pare (Rm 8, 14-17; Ga 4, 1-7). Ens consagra per a compartir amb Crist la seua missió profètica (Lc 4, 18-19; 1Pe 2, 9).

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

1, 9-11

Per aquells dies, Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. En eixir de l'aigua, va veure que el cel s'obria i que l'Esperit,

com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Tu ets el meu Fill amat, en tu m'he complagut».

Paraula del Senyor.

IV

Deixeu que els infants vinguen a mi

201. *«Nàixer de nou», «nàixer de dalt», ser com un infant, és condició per a entrar en el regne del cel (10, 15; Jo 3, 3. 5). El baptisme és «bany de regeneració», de naixement nou (Tt 3, 5): ens fa «criatures noves» (2Co 5, 17; Ga 6, 15), «hòmens nous» (Ef 2, 15), «renovats en el nostre esperit» (Ef 4, 24). La força que ens renova interiorment és l'Esperit que se'ns comunica en el baptisme (Sl 104 [103], 30). De les aigües baptismals, fecundades per l'Esperit, eixim «com a infants acabats de nàixer» (1Pe 2, 2), igual que Naaman (figura del baptisme) de les aigües del Jordà (2Re 5, 14).*

Els «infants en Crist» han de créixer fins a arribar a ser «hòmens espirituals» (1Co 3, 14).

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

10, 13-16

En aquell temps, la gent portava a Jesús uns xiquets perquè els imposara les mans, però els deixebles reprenien els qui els havien portat. Jesús s'indignà i els digué:

— «Deixeu que vinguen els xiquets, no els aparteu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Vos ho dic de veres: Qui no rebrà el regne de Déu com el rep un xiquet, no hi entrarà.»

I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

Paraula del Senyor.

V

Escolta, Israel: ama el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor

202. *El baptisme, que ens introduïx en el regne de Déu (12, 34), ens obliga a acceptar i respectar les lleis i costums d'eixe regne: el baptisme equival a una espècie de traditio legis. La llei fonamental del regne és l'amor (Jo 13, 34-35; 15, 12-13). El baptisme ens consagra íntegrament al servici de Déu i dels germans (12, 30-31): este és el verdader culte espiritual (12, 33; Rm 12, 1; 1Pe 2, 5). La pedra de toc de la verdadera pietat és l'amor als germans (12, 33; 1Jo 3, 13-18; 4, 20-21; St 1, 27).*

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

12, 28b-34

En aquell temps, un dels mestres de la llei es va acostar a Jesús, i li va fer esta pregunta:

— «¿Quin és el primer de tots els manaments de la llei?»

Jesús li respongué:

— «El primer és: “Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Ama el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb totes les forces.” El segon és este: “Estima els altres com a tu mateix.” No hi ha cap manament més gran que estos.»

El mestre de la llei li digué:

— «És veritat, mestre. Tens tota la raó quan dius que el Senyor és l'únic i que no n'hi ha cap altre fora d'ell, i que amar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb totes les forces, i estimar els altres com a si mateix, val més que tots els holocaustos i sacrificis.»

Jesús, veient que havia parlat sàviament, li digué:

— «No estàs lluny del regne de Déu.»

I ningú s'atreví a fer-li cap altra pregunta.

Paraula del Senyor.

VI

Ningú pot veure el regne de Déu si no naix de dalt

203. *El baptisme és un nou naixement, naixement a la vida divina: condició per a entrar en el regne de Déu (3, 3, 5; Mc 10, 15).*

L'aigua i l'Esperit són símbols de la vida (Gn 1, 2). L'Esperit és el germen i el principi de la nova vida (Rm 8, 15-16; Ga 4, 6; Tt 3, 5). Les aigües baptismals són el si virginal de l'Església: «el mateix Esperit que va fecundar la Verge, fecunda també la font» (sant Lleó el Gran): eixe és el sentit de la benedicció de l'aigua baptismal. La resurrecció, obra de l'Esperit (Rm 8, 11), va ser per a Jesús com un nou naixement (Fets 26, 23; Col 1, 18; Ap 1, 5). En el baptisme també nosaltres ressuscitem amb Crist a una vida nova (Rm 6, 5-6; Col 2, 12).

Viure una vida nova (Rm 6, 6), viure segons l'Esperit (Rm 8, 14), és una exigència del baptisme.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

3, 1-6

En aquell temps, hi havia un fariseu que es deia Nicodem. Era un dirigent dels jueus. Este home anà de nit a Jesús i li digué:

— «Rabí, sabem que sou un mestre que ve de Déu, perquè ningú podria fer estos senyals que tu fas si Déu no estiguera amb ell.»

Jesús li respongué:

— «En veritat, en veritat t'ho dic: ningú pot veure el regne de Déu si no naix de dalt.»

Li diu Nicodem:

— «¿Com pot nàixer un home que ja és vell? ¿És que pot entrar altra vegada en les entranyes de la mare i tornar a nàixer?»

Jesús li respon:

— «En veritat, en veritat t'ho dic: ningú pot entrar en el regne de Déu si no naix de l'aigua i de l'Esperit. De la carn en naix carn, de l'Esperit en naix Esperit.»

Paraula del Senyor.

VII

Una font brollarà sempre per a donar vida eterna

204. *El baptisme és «do de Déu» (4, 10): ens dona la vida divina, la vida eterna.*

Déu mateix és la font d'aigües vives (Jr 2, 13; Sl 36 [35], 9; Is 12, 3). Crist, en la seua passió, s'ha convertit per als hòmens en la roca d'on brollen les fonts de la salvació (Ex 17, 3-7; Jo 7, 37-39; 19, 31-35); en ell s'han complit les profecies (Is 41, 17-18; 43, 19-21; 48, 20-21; Ap 7, 16-17; 22, 17). La condició per a beure d'eixa «font d'aigua viva» és creure en Jesucrist (4, 10); el baptisme és sagrament de la fe.

En el baptisme, la vida divina se'ns dona com un germen que aspira a conservar-se i a desenrotllar-se fins a la vida eterna (4, 14): «Una aigua viva que murmura dins de mi i que em diu interiorment: “Vine al Pare”» (sant Ignasi d'Antioquia).

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

4, 5-14

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allí es troba el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, estava assentat bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions.

Arribà una dona samaritana, que venia a poar aigua.

Jesús li diu:

— «Dona'm aigua.»

Li diu la samaritana:

— «¿Com? ¿Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que soc una dona samaritana?»

Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans.

Jesús li respongué:

- «Si saberes què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li dones aigua, series tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.»

Ella li diu:

- «Senyor, eixe pou és fondo i no teniu res per a poar l'aigua. ¿D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar eixe pou i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Vós sou més gran que ell?»

Jesús li respongué:

- «Els qui beuen d'eixa aigua tornen a tindre set, però qui bega de la que jo li donaré mai més tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dins d'ell per a donar-li vida eterna.»

Paraula del Senyor.

VIII

Qui creu té la vida eterna

205. *El baptisme és el sagrament de la fe i, per això mateix, és sagrament de la vida eterna.*

La fe és do de Déu (6, 44; Ef 2, 8). El baptisme és signe i expressió de la fe. La fe i el baptisme ens introduïxen en el coneixement de les relacions íntimes que hi ha entre el Pare i el Fill (6, 46). És missió de l'Esperit que ens acostem al Pare i que descobrim els seus secrets (1Co 2, 10-12): en això consistix la vida eterna (6, 47; 17, 3). Tot això ens ho dona el baptisme.

«Deixar-se ensenyar per Déu»(6, 45), créixer en la fe rebuda, és exigència del baptisme.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

6, 44-47

En aquell temps, Jesús digué a la gent:

- «Ningú pot vindre a mi si no l'atrau el Pare que m'ha enviat. I jo el ressuscitaré l'últim dia.

En els Profetes hi ha escrit: «tots seran instruïts per Déu.» Tots els qui han sentit l'ensenyança del Pare i l'han apresada venen a mi. No vull dir que algú haja vist mai el Pare: només l'ha vist el qui ve de Déu; eixe sí que ha vist el Pare.

Vos ho dic de veres: els qui creuen tenen vida eterna.»

Paraula del Senyor.

IX

Naixeran rius d'aigua viva

206. *El baptisme és la font d'aigua viva que va brollar, per a l'Església, del costat de Crist (7, 38; 19, 31-35), i així es va complir la figura profètica de la roca de l'Horeb (Ex 17, 3-7; 1Co 10, 4). L'Esperit, font de vida eterna, és el do pasqual de Crist a la seua Església (7, 39b; 16, 7).*

El baptisme, comunicant l'Esperit (Fets 2, 39; Rm 5, 5), fa brollar en cada cristià torrents d'aigua viva (7, 38). La vinguda de l'Esperit és com un «baptisme en Esperit» (Fets 1, 5; 2, 4); el baptisme d'aigua obté la seua eficàcia de l'Esperit. L'Esperit és el principi de la vida nova (Gn 1, 2; Tt 3, 5) i de la fecunditat en el baptisme. Per a això cal la fe (7, 39); el baptisme és sagrament de la fe.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

7, 37b-39

En aquell temps, Jesús s'alçà i cridà:

— «Si algú té set, que vinga a mi, i que bega. Com diuen les Escripures, naixeran rius d'aigua viva de l'interior de qui creu en mi.»

Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creuien en ell.

Paraula del Senyor.

X

Anà a Siloé, es llavà i, quan tornà, s'hi veia

207. *La coincidència en una sèrie de detalls amb la simbologia del baptisme (ceguera de naixement, piscina, enviat, unció, llavat, confessió de fe) fa d'este miracle una figura del nostre sagrament.*

El baptisme és un misteri de llum, una «il·luminació»; als batejats se'ls diu «il·luminats» (He 6, 4; 10, 32). El baptisme ens fa passar del regne de les tenebres (mort) al regne de la llum (vida) (Col 1, 12-13; 1Pe 2, 9). Equival a una nova creació, victòria de la llum sobre les tenebres (Gn 1, 3-4; 2Co 4, 6). Batejats en Crist (Siloé = Enviat), ens revestim de Crist, som «llum en el Senyor» (Ef 5, 8), «fills de la llum» (1Te 5, 5). El baptisme ens fa participar en la vida nova del Ressuscitat: això vol significar el ritu d'encendre el ciri en la flama del ciri pasqual (Ef 5, 14).

«Caminar com a fills de la llum» (Ef 5, 8-11) és una exigència del baptisme.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

9, 1-7

En aquell temps, Jesús, mentres passava, va veure un cego de naixement. Els deixebles li preguntaren:

— «Rabí, ¿qui va pecar perquè nasquera cego, ell o els seus pares?»

Jesús contestà:

— «Ni ell ni els seus pares van pecar; és a fi que es revelen en ell les obres de Déu. Mentres és de dia, jo he de fer les obres del qui m'ha enviat. La nit s'acosta i no podrà fer-les ningú. Mentres estic en el món soc la llum del món.»

Dit això, va escopir en terra, feu amb la saliva un poc de fang, l'estengué sobre els ulls del cego i li digué:

— «Ves a llavar-te a la piscina de Siloé.»

Eixe nom significa 'Enviat'.

Ell hi anà, es llavà i, quan tornà, s'hi veia.

Paraula del Senyor.

XI

El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit

208. *El baptisme ens incorpora a Crist; és com empeltar-nos en Crist (Rm 11, 17-19), en la seua mort (Rm 6, 5). És obra de l'amor de Déu, d'elecció gratuïta (Jo 15, 16; Rm 11, 17). Dona origen a una comunió estreta i íntima entre Crist i el batejat; naix una comunitat nova, el misteri del cep verdader: Crist i l'Església, imatge de la comunió trinitària (Jo 15, 9; 17, 21). Esta comunió és condició i garantia de fecunditat (15, 4-6; Ez 19, 10-11) i d'alegria duradora (15, 11; 17, 13).*

El baptisme exigix una fidelitat constant a la comunió amb Crist, que es manifesta en el compliment dels manaments (15, 10).

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

15, 1-11

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

— «Jo soc el cep verdader, i el meu Pare és el vinyater. El sarment que no dona fruit en mi, el Pare el talla, però el que dona fruit, l'esporga perquè encara en done més. Vosaltres ja esteu nets gràcies a la paraula que vos he anunciat.

Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com el sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar fruit si no esteu en mi.

Jo soc el cep i vosaltres els sarments. El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Al qui no està en mi, el tiren fora com al sarment i se seca. Després els arrepleguen, els llancen al foc, i cremen. Si esteu en mi, i les meues paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu.

La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.

Tal com el Pare m'estima, també jo vos estime a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. Si guardeu els meus manaments, vos mantindreu en el meu amor, tal com jo guarde els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor .

Vos he dit tot això perquè la meua joia siga també la vostra, i la vostra joia siga completa.»

Paraula del Senyor.

XII

Li pegà una llançada al costat i a l'instant en va eixir sang i aigua

209. *La sang i l'aigua simbolitzen abans de tot el sacrifici de Crist i l'Esperit, l'origen dels sagraments (baptisme i eucaristia) i el naixement de l'Església (la nova Eva). Però la tradició les ha interpretades també com a imatge del baptisme, compliment de la figura (roca de l'Horeb: Ex 17, 37) i de les profecies (Is 41, 17-18; 43, 19-21; 48, 20-21; Jo 7, 37-39). La connexió de l'aigua amb la sang indica que tota la força salvífica del baptisme prové del sacrifici pasqual de Crist. Igual que la sang de Crist, el baptisme allibera (Ex 12, 7. 22), purifica (He 12, 24; 1Pe 1, 2; Ap 1, 5; 7, 14), vivifica (Jo 6, 53-56), consagra i santifica (Ex 12, 7. 22; 29, 20-21; Lv 8, 23-24. 30; Ez 43, 20; He 10, 29; 13, 12). En cada baptisme es renova el misteri del naixement de l'Església en un nou membre.*

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

19, 31-35

Era divendres, i els jueus no volien que els cossos quedaren en les creus durant el repòs de dissabte, i més perquè aquell dissabte era un dia solemníssim. Per això demanaren a Pilat que trencaren les cames dels crucificats i llevaren els cossos. Els soldats hi anaren i trencaren les cames del primer, i després, de l'altre que havia sigut crucificat amb Jesús. Però quan arribaren a Jesús i comprovaren que ja era mort, no li trencaren les cames, sinó que un dels soldats li pegà una llançada al costat i a l'instant en va eixir sang i aigua.

En dona testimoni el qui ho va veure. La seua paraula és digna de fe, i Déu sap que això que diu és veritat, perquè també vosaltres cregueu.

Paraula del Senyor.

**FORMULARIS DIVERSOS
PER A LA CELEBRACIÓ
DEL BAPTISME**

I. PREGÀRIA DELS FIDELS

Es pot utilitzar qualsevol de les fórmules proposades ací. És lícit triar intencions dels diversos formularis i incloure'n de noves, a fi que la pregària siga més apta i responga millor a les circumstàncies especials i als desitjos de les famílies. S'acaba sempre amb la invocació dels sants.

1

210. Germans, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist, per estos infants que rebran la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Pel baptisme, sagrament de la vostra mort i de la vostra resurrecció, engendreu de nou, Senyor, estos infants i incorporeu-los a l'Església santa. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Pel baptisme i per la confirmació, feu-los fidels deixebles vostres i testimonis del vostre evangeli. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Per la santedat de la seua vida, porteu-los al goig del regne del cel. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Feu que els pares i els padrins siguen, per a estos infants, un gran exemple de fe. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Ajudeu les seues famílies a perseverar en el vostre amor. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Renoveu en tots nosaltres la gràcia del baptisme. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

Seguixen les invocacions dels sants.

2

211. Déu ens ha cridat a ser un sacerdoti reial, una nació santa, un poble que ell ha redimit. Invoquem la misericòrdia de Déu totpoderós per estos

infants que rebran la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Incorporeu, Senyor, pel baptisme estos infants a la vostra Església. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Feu que, marcats amb el senyal de la creu, confessen obertament Jesucrist Fill de Déu, en totes les ocasions de la vida. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Concediu que, sepultats en la mort amb Crist pel baptisme, compartisquen també la seua resurrecció. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Feu que, ajudats amb les paraules i els exemples dels pares i dels padrins, cresquen en l'Església com a membres plens de vida. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Feu que es renove en tots nosaltres la gràcia del baptisme. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— I que tots els deixebles de Crist, batejats per a formar un únic cos, visquen sempre units en la fe i en l'amor. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

Seguixen les invocacions dels sants.

3

212. Germans estimats, invoquem la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist per estos infants que rebran la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Que estos infants siguin rebuts per Déu com a fills adoptius. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Que, empeltats en els sarments del cep verdader, siguin per la fe autèntics deixebles de Crist. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que, guardant els preceptes de Crist, perseveren en el seu amor i anuncien amb decisió l'evangeli. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que, justificats per la gràcia de Crist Salvador, obtinguen l'herència eterna. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que els pares i els padrins eduquen en el coneixement i en l'amor de Déu estos infants que seran batejats. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que tots els hòmens arriben a participar de la regeneració baptismal, preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

Seguixen les invocacions dels sants.

4

213. Déu ens ha cridat a ser un sacerdoci reial, una nació santa, un poble que ell ha redimit. Invoquem la misericòrdia de Déu totpoderós per estos infants que rebran la gràcia del baptisme, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Que el baptisme faça estos infants fills de Déu, i que el Senyor es complaga en ells. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Que, havent renascut de l'aigua i de l'Esperit Sant, visquen sempre del mateix Esperit, i així manifesten als hòmens la nova vida. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que descobrisquen els enganys del diable i vencen la seducció del pecat. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que amen el Senyor amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot l'esperit i amb totes les forces, i el proïsme com a ells mateixos. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que tots els qui estem ací reunits donem a estos infants el bon testimoni de la nostra fe. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que tots els cristians, per la seua manera de viure, donen, sempre i en tot lloc, un bon testimoni del senyal de la creu que reberen en el baptisme. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

Seguixen les invocacions dels sants.

5

214. Invoquem la misericòrdia de Crist per estos infants, pels seus pares, pels seus padrins i per tots els batejats.

— Que estos infants renasquen de l'aigua i de l'Esperit Sant per a la vida eterna. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor. *(O bé una altra resposta habitual.)*

— Que siguen membres vius de la vostra Església santa. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que escolten l'evangeli, el complisquen i en donen testimoni. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que s'acosten amb alegria a la taula del vostre sacrifici. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que amen Déu nostre Senyor i el proïsme com ens vau ensenyar. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

— Que tots els vostres deixebles visquen sempre units en la fe i en l'amor. Preguem al Senyor.

℟ Vos ho demanem, Senyor.

Seguixen les invocacions dels sants.

II. UNA ALTRA ORACIÓ D'EXORCISME

215. Déu totpoderós i etern,
vós heu enviat el vostre Fill al món
perquè donara a l'home,
que era esclau del pecat,
la llibertat pròpia dels vostres fills.

Vos preguem per estos infants,
que estaran exposats a les seduccions del món
i que hauran de lluitar contra els enganys del diable;
deslliureu-los de la taca del pecat original
per la passió i la resurrecció del vostre Fill,
i gardeu-los constantment en el camí de la seua vida,
revestits de la gràcia de Crist.

Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

℞ Amén.

III. BENEDICCIÓ I INVOCACIÓ A DÉU SOBRE L'AIGUA

1

216. *Vegeu la fórmula que es proposa en el núm. 123.*

2

217.

Celebrant:

Déu Pare totpoderós, vos beneïm perquè heu creat l'aigua que ens purifica i ens dona vida.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre. *(O bé una altra aclamació.)*

Celebrant:

Jesucrist, Fill unigènit de Déu, vos beneïm perquè féreu brollar del vostre costat sang i aigua, a fi que de la vostra mort i resurrecció nasquera l'Església.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre.

Celebrant:

Esperit Sant, vos beneïm perquè ungréu Crist, batejat en l'aigua del Jordà, a fi que tots nosaltres també siguem batejats en vós.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre.

Celebrant:

Escolteu-nos, Senyor, l'únic Pare, i santifiqueu esta aigua que heu creat, a fi que els qui en ella seran batejats, queden nets de tota culpa i renasquen a la vida dels fills de Déu.

Tots:

Escolteu-nos, Senyor. *(O bé una altra aclamació.)*

Celebrant:

Santifiqueu esta aigua que heu creat, a fi que els qui amb ella seran batejats en la mort i resurrecció de Crist, es convertisquen en imatges vives de la persona del vostre Fill.

Tots:

Escolteu-nos, Senyor.

Celebrant:

Santifiqueu esta aigua que heu creat, perquè els vostres elegits siguen regenerats en l'Esperit Sant i formen part del vostre poble.

Tots:

Escolteu-nos, Senyor.

Quan l'aigua baptismal ja està beneïda, s'ometen les invocacions Escolteu-nos, Senyor i les que següen; llavors el celebrant diu:

Pel misteri d'esta aigua consagrada, doneu, Senyor, la regeneració espiritual als vostres servents (N., N.) i a les vostres serventes (N., N.), que, en la fe de l'Església, heu cridat al bany baptismal, perquè posseïsquen la vida eterna. Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

3

218.

Celebrant:

Pare clementíssim, vós heu fet que la nova vida dels vostres fills brollara de la font del baptisme enmig de nosaltres.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre. *(O bé una altra aclamació.)*

Celebrant:

Vós, per l'aigua i per l'Esperit Sant, reuniu en un sol poble tots els batejats en el vostre Fill Jesucrist.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre.

Celebrant:

Vós ens allibereu per l'Esperit d'amor que infoneu en els nostres cors, a fi que puguem gaudir de la vostra pau.

Tots:

Que Déu siga beneït per sempre.

Celebrant:

Vós elegiu els batejats, a fi que anuncien amb alegria a tots els pobles l'evangeli del vostre Fill.

Tots:

Escolteu-nos, Senyor. *(O bé una altra aclamació.)*

Celebrant:

Beneïu ☩ esta aigua, Senyor, amb la qual seran batejats els vostres servents (N., N.) i les vostres serventes (N., N.), que, en la fe de l'Església, heu cridat al bany de regeneració, perquè posseïsquen la vida eterna. Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Escolteu-nos, Senyor.

Quan l'aigua baptismal ja està beneïda, s'omet la invocació Beneïu esta aigua, i llavors el celebrant diu:

Pel misteri d'esta aigua consagrada, doneu, Senyor, la regeneració espiritual als vostres servents (N., N.) i a les vostres serventes (N., N.), que, en la fe de l'Església, heu cridat al bany baptismal, perquè posseïsquen la vida eterna. Vos ho demanem per Crist, Senyor nostre.

Tots:

Amén.

IV. FORMULARIS PER A LES RENÚNCIES

1

219. ¿Renuncieu a Satanàs, això és:

- al pecat, com a negació de Déu;
- al mal, com a signe del pecat en el món;
- a l'error, com a ofuscació de la veritat;
- a la violència, com a contrària a la caritat;
- a l'egoisme, com a falta de testimoni de l'amor?

℞ Sí, hi renuncie.

¿Renuncieu a les seues obres, que són:

- les vostres enveges i odis;
- les vostres pereses i indiferències;
- les vostres covardies i complexos;
- les vostres tristeses i desconfiances;
- els vostres materialismes i sensualitats;
- les vostres injustícies i favoritismes;
- les vostres faltes de fe, d'esperança i de caritat?

℞ Sí, hi renuncie.

¿Renuncieu a les seues seduccions, que poden ser:

- creure-vos els millors;
- veure-vos superiors als altres;
- estar massa segurs de vosaltres mateixos;
- creure que ja esteu convertits del tot;
- i quedar-vos en les coses, institucions, mitjans, mètodes i reglaments i no anar cap a Déu?

℞ Sí, hi renuncie.

220. ¿Renuncieu a creure-vos superiors als altres, això és, a qualsevol classe:

- d'abús;
- de discriminació;

- de fariseisme, d'hipocresia o de cinisme;
- d'orgull;
- d'egoisme personal;
- de menyspreu?

℞ Sí, hi renuncié.

¿Renunciéu a inhibir-vos davant de les injustícies i les necessitats de les persones per:

- covardia;
- peresa;
- comoditat;
- avantatges personals?

℞ Sí, hi renuncié.

¿Renunciéu als criteris i comportaments materialistes, que miren:

- els diners com a suprema aspiració de la vida;
- el plaer per damunt de tot;
- el negoci com un valor absolut;
- el propi bé per damunt del bé comú?

℞ Sí, hi renuncié.

V. ACLAMACIONS I TROPARIS

221. *Aclamacions tretes de la Sagrada Escripura:*

- ¿Qui és com vós entre els déus, Senyor? ¿Qui és com vós, magnífic entre els sants? Feu proeses temibles, obreu meravelles. (Ex 15, 11)
- Déu és llum, i en ell no hi ha foscó. (1Jo 1, 5)
- Déu és amor
qui viu en l'amor està en Déu,
i Déu està en ell. (1Jo 4, 16)
- Un sol Déu i Pare de tots,
que està per damunt de tot,
actua a través de tot i està present en tot. (Ef 4, 6)
- Alceu a ell la mirada. Vos omplirà de llum. (Salm 34 [33], 6)
- Beneït siga Déu, que vos elegí en Crist. (cf. Ef 1, 3-4)
- Sou obra de Déu, creats en Jesucrist. (cf. Ef 2, 10)
- Ara ja som fills de Déu,
però encara no s'ha manifestat com serem. (1Jo 3, 2)
- Mireu quina prova d'amor vos ha donat el Pare,
que vos ha reconegut com a fills seus, i ho sou. (cf. 1Jo 3, 1)
- Feliços els qui blanquegen els seus vestits
en la sang de l'Anyell. (cf. Ap 22, 14)
- Tots som una sola cosa en Jesucrist. (Ga 3, 28)
- Sigueu imitadors de Deú
i viviu en l'amor, tal com Crist ens amà. (cf. Ef 5, 1-2)

222. *Troparis de l'antiguitat i de la litúrgia:*

- Creiem en vós, oh Crist:
il·lumineu els nostres cors
perquè siguem fills de la llum.
- Venim a vós, Senyor:
concediu-nos la vostra vida,
i serem els vostres fills.

- Del vostre costat, oh Crist,
brolla una font d'aigua
que llava els pecats del món
i renova la vida.
- Damunt de les aigües se sent la veu del Pare,
resplandix la glòria del Fill
i l'amor de l'Esperit Sant dona la vida.
- Obri els braços, Església santa,
i acull els fills
que l'Esperit de Déu fa renàixer de l'aigua.
- Alegreu-vos, batejats,
els elegits del regne,
sepultats en la mort de Crist,
renascuts en la seua fe.
- Esta font és font de vida
que rega tot el món:
naix de les ferides de Crist.
- Renascuts d'esta font, espereu el regne del cel.

VI. FÓRMULES DE BENEDICCIÓ FINAL

1

223. *Vegeu el text proposat en el núm. 135.*

2

224.

Celebrant:

Que el Senyor Déu omnipotent, que va omplir de goig tot l'univers pel naixement del seu Fill, beneïska estos infants acabats de batejar, a fi que siguem imatge plena de Jesucrist.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que el Senyor Déu omnipotent, que dona la vida terrenal i la vida celestial, beneïska els pares i mares d'estos infants, a fi que, igual que ara li agraïxen la seua descendència, es mantinguen sempre amb els seus fills en contínua acció de gràcies.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que el Senyor Déu omnipotent, que ens ha fet renàixer a la vida eterna per l'acció de l'aigua i de l'Esperit Sant, beneïska estos fidels, a fi que sempre i en tot lloc siguem membres vius del seu poble i concedisca l'abundància de la seua pau a tots els presents.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

3

225.

Celebrant:

Que Déu, autor de la vida i de l'amor, que eixampla els cors de les mares amb els seus fills, beneïska les mares d'estos batejats, a fi que, així com agraïxen la seua vinguda, tinguen també la joia del seu amor, l'alegria de veure'ls créixer, el goig de la seua salut.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que Déu, principi i model de tots els pares, acompanye amb el seu amor els pares d'estos infants, a fi que, guiats amb el seu exemple, duguen els seus fills a la maduresa de la vida cristiana.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que Déu, que ama tots els hòmens, tinga misericòrdia de tots els familiars i amics ací reunits, que els preserve del mal i els concedisca la pau.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

4

226.

Celebrant:

Germans,

vos encomanem a l'amor i a la gràcia de Déu Pare omnipotent, del seu Fill unigènit i de l'Esperit Sant. Que ell guardi la vostra vida, a fi que, caminant a la llum de la fe, arribeu als béns promesos, i que nosaltres vos acompanyem.

I que vos beneïska Déu totpoderós, Pare, Fill ✠ i Esperit Sant.

Tots:

Amén.

Celebrant:

Aneu-vos-en en pau.

